Gunnarskogs I. K.

1931—1956

GUNNARSKOGS I. K.

1931—1956

När Gunnarskogs I. K. i dessa dagar fyller 25 år, är det naturligt att tankarna gå tillbaka till den vårdag för 25 år sedan när Gunnarskogs I. K. bildades.

Ungdomen var då liksom nu aktiv och optimistisk och ville ha någonting att sysselsätta sig med på sin fritid, vad var då naturligare än idrott. Idrott och ungdom hör samman på ett sätt som skapat en folkrörelse i detta land, liksom världen i övrigt. Gunnarskogs I. K. bildades under den svåra arbetslöshetskrisen i början på 30-talet, då kommunikationerna och vår levnadsstandard var en helt annan än i våra dagar och ungdomens möjligheter till förströelser och nöjen voro små. Intresset för idrott var därför stort och det var därför lätt att intressera ungdomen för idrottsrörelsen. Många mycket förnämliga idrottsmän och kvinnor har fostrats inom G. I. K. De ha vunnit mycket förnämliga segrar men ha också kunnat ta nederlagen med jämnmod, tränat och kämpat vidare och stålsatt sin vilja för nya tävlingar. Idrottens mål är inte att segra utan att kämpa och kämpa väl. Då det varit mig förunnat att under många år vara ledare för Gunnarskogs idrottsungdom, vill jag till Er kamrater, som för 25 år sedan var med och bildade Gunnarskogs I. K., liksom idrottsungdomen av i dag framföra mitt tack för dessa minnesrika år. Segrar och nederlag har växlat under de 25 åren, med- och motgång likaså, men Gunnarskogs idrottsungdom är sina föregångare lik, varför jag har anledning att citera Vasaloppets stolta devis:

I FÄDRENS SPÅR FÖR FRAMTIDS SEGRAR.

Gunnarskog i april 1956.

ERIK KARLSSON.

Vad protokollen förtäljer

När man skall skriva en resumé över en idrottsklubbs verksamhet torde det det vara på sin plats att som ingress, in extenso återgiva det protokoll som skrevs vid det först hållna mötet med klubben:

Protokoll fört vid sammanträde efter inbjudan av Erik Karlsson att söka bilda en idrottsklubb hållet i Årbotten den 26/3 1931.

§ 1.

Till ordf. valdes att leda förhandlingarna Erik Karlsson och till sekr. undertecknad.

§ 2.

Dagens fråga: Böra vi ej söka bilda en idrottsklubb eller dylikt behandlades och efter en stunds diskussion blev det mötets beslut.

§ 3.

En kommitté tillsattes att underhandla om samarbete med ev. mindre föreningar inom församlingen.

§ 4.

En interimsstyrelse tillsattes bestående av Erik Karlsson, Martin Nyrén och Karl Edman.

§ 5.

Ang. stadgar uppdrogs åt ordf. att anskaffa sådana till ledning för utarbetandet av egna.

§ 6.

Mötet beslöt att anordna en träningstävlan (på skidor) sönd. den 29/3 1931 kl. 9 fm.

§ 7.

Årsavgiften bestämdes till 2 kr. per år och medlem.

§ 8.

Som namn nämndes förslagsvis Idrottsklubben Åre, namnet skulle dock bestämmas vid ett kommande möte.

§ 9.

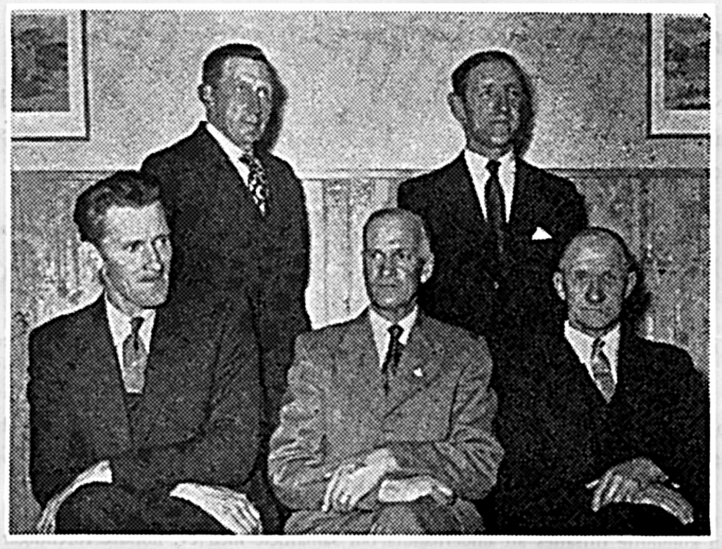
Nästa möte uppdrogs åt ordf. att sammankalla, samt bestämma tid och plats.

Dag som ovan

Martin Nyrén
sekr.

Justerat:
Erik Karlsson

Vid ett sammanträde i Årbotten den 1/4 1931 beslöts så att bilda Gunnarskogs Idrottsklubb och den då valda styrelsen fick följande sammansättning: Erik Karlsson, ordf., Ragnar Magnusson, v. ordf., Martin Nyrén, sekr., Arvid Johansson, v. sekr., Karl Johansson, kassör, och Karl Edman, mtrl-förv.

GIK:s första styrelse, fr. v.: Arvid Johansson, v. sekr., Karl Johansson, kassör, Erik Karlsson, ordf., Ragnar Magnusson, v. ordf., Martin Nyrén, sekr. Materialförvaltare Karl Edman saknas på bilden.

En resumé

I en resumé över idrottsrörelsens verksamhet inom Gunnarskog måste man dock nämna att en föregångare till GIK funnits, nämligen Gunnarskogs IF som bildats på initiativ av Ragnar Mattsson år 1922. År 1926 upphörde dock verksamheten inom nämnda förening och under de mellanliggande åren fram till 1931 fanns ingen organiserad idrottsrörelse förrän GIK bildades. Om man studerar den nybildade idrottsklubbens protokoll frapperas man av den arbetslust och idérikedom som medlemmarna, till ett antal av 29, lade i dagen. Under första året hölls sålunda inte mindre än 10 protokollförda möten, det var inte att ta miste på intresset. Ordnandet av idrottsplatsfrågan (ett markområde förhyrdes på 5 år till ett pris av 30:— kr./år). Uppförande av samlingslokal, byggande av skidbacke, anordnande av tävlingar inom både skidor och orientering, anskaffade av klubbdräkt och -märke är bara några av de frågor som var uppe till behandling detta år.

Utövande av idrott stod dock naturligtvis främst på programmet och om detta har årsberättelsen följande att berätta: I Dammlycka, Årbotten, hölls en tävling på skidor, 20 km., gällande KM, som vanns av Harry Thalin på tiden 1.36.40 med Johan Engström och Ragnar Magnusson närmast. 10 km. vanns av Olov Andersson och en inte alldeles obekant herre vid namn Karl Karlsson vann 5 km. pojkar. Vidare spelades 4 vänskapsmatcher i fotboll och orienterarna deltog i 4 tävlingar, där den första gick i Gunnarskog (det var innan markerna voro utsprungna, det) med start i Ryggestad och mål i Järperud, vilken tävling vanns av Johan Engström.

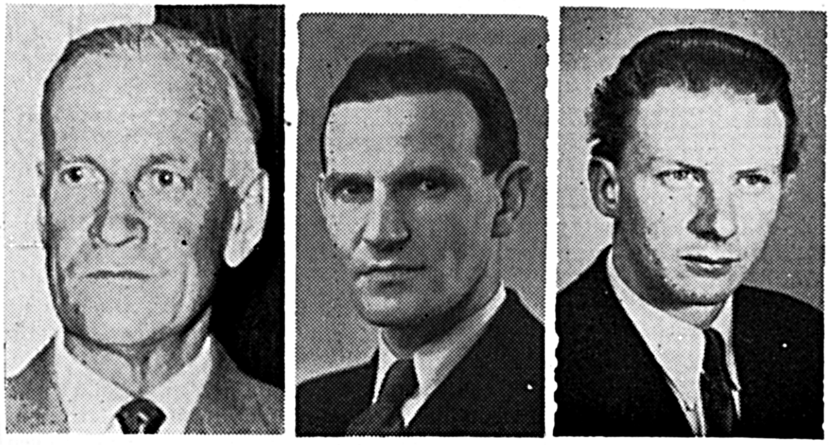
Från den ekonomiska sidan kan antecknas att år —31 balanserade kassan på Kr. 130: — med en behållning av 38: 63. Vad som här skrivits om klubbens första år har gjorts ganska utförligt, vilket motiveras med att det för en senare tid kan vara av värde att veta vad som då tilldrog sig.

De följande åren kännetecknas av en stark expansion både vad det gäller medlemsantal och även framgångsrikt deltagande i olika tävlingar. På sitt program hade klubben sektioner för orientering, skidor och fotboll samt allmän idrott som tillkom —32. 1934 var ett händelserikt år i flera avseenden, klubben var då redo att börja bygga "Bergsjöbacken", ett arbete som utfördes mest på frivillighetens väg, (sålunda var dagspenningens storlek 4: —), där klubbmedlemmarna under Henning Nordströms ledning utförde ett gott arbete, vars resultat än idag, efter smärre omändringar, står till backhopparnas förfogande.

Det var också detta år som sammanslagningen mellan den i norra Gunnarskog verkande föreningen Treskogs IF och Gunnarskogs IK kom till stånd, en åtgärd som innebar en förstärkning i flera avseenden. Sålunda fanns i Treskogs IF flera goda skidåkare och fotbollsspelare. Medlemsantalet steg också kraftigt och var vid utgången av år —35 147 st. Efter sammanslagningen flyttades också klubbens möten, de hade förut hållits i Årbotten, upp till Stommen. Klubbens ekonomi var då, som nu, en brännande fråga. Sålunda anordnades basarer och paketauktioner och senare hölls fester å det då förhyrda Furuskog, vilket ställe så småningom övergick i klubbens ägo och som nu, efter omfattande om- och tillbyggnader är en av de större folkparkerna på rena landsbygden. Vid sammanslagningen med Treskogs IF kom också ytterligare en festplats i klubbens ägo, nämligen Älvås vid Forsbacka och vilken dansbanerörelse drevs en tid parellellt med Furuskog. Av skilda anledningar måste dock verksamheten nedläggas och rörelsen avvecklades slutgiltigt 1941.

I anledning av sammanslagningen med Treskogs IF undersöktes möjligheterna för byggande av en central idrottsplats, som ersättning för den s. k.

Föreningens tre ordförande

Erik Karlsson *Reidar Thyberg* *Karl-Eric Norrby.*

"Törsch"-vallen i Årbotten, vilket resulterade i att klubben arrenderade ett markområde i Timmeråsen och där anlade en fotbollsplan som var i bruk åren 35—38. På de idrottsliga fronterna var det främst orienterarna som förde GIK:s färger, t. o. m. så framgångsrikt att den främsta av dem, Ragnar Magnusson, blev uttagen att representera Sverige i landskampen mot Finland 1937.

Som klubbens ordf. hade, alltsedan starten, Erik Karlsson fungerat men på årsmötet den 22 jan. 1939 avböjde han omval och Reidar Thyberg blev vald till ordf., en befattning han upprätthöll t. o. m. år —42, då Erik Karlsson på nytt åtog sig att sköta klubban.

Klubben hade, trots sin ringa ålder, hunnit att skapa sig ett gott namn inom skilda idrotter, fortfarande med orienterarna främst, men kunde också som arrangör stå med fina tävlingar. Sålunda genomfördes i Köla 1938 års Värmländska DM i orientering mycket hedersamt och på den mycket goda grund som lades de här åren fortsattes arbetet. År —39 var fotbollen i farozonen, i det förslag väcktes att slopa densamma på programmet. Inkomsterna räckte inte till för att ekonomisera verksamheten och någon hjälp från de andra sektionernas kassor ville ingen vara med om. Den nyvalde ordf. föreslog dock att frågan skulle hänskjutas till styrelsen för avgörande.

Så kom ofredsåren med alla de svårigheter såsom inkallelser, bensinrestriktioner o. dyl. som gjorde idrottsutövandet försvårat. Detta till trots arbetades det dock efter bästa förmåga och klubbens representerades inte bara inom de idrotter som förut fanns på programmet utan verksamheten utökades 1944 till att omfatta även bandy, som sedan bedrevs med växlande framgång. Folkparken upprustades och bl. a. byggdes en ny dansbana.

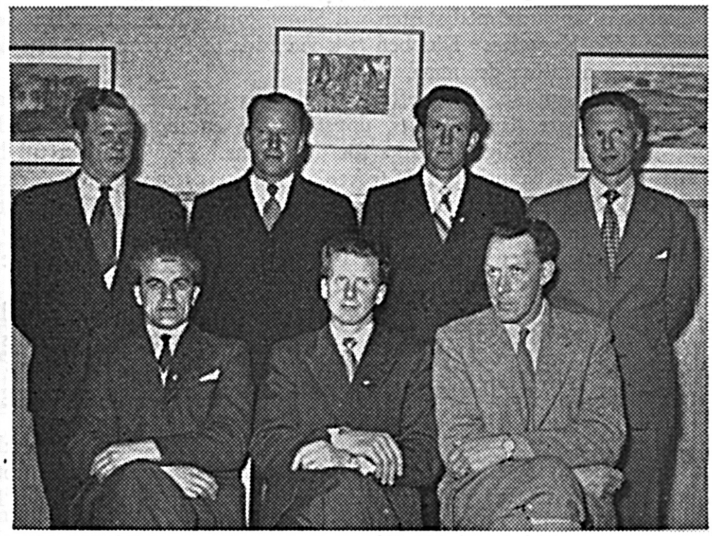
År 1945 väcktes frågan om att anlägga en mer permanent central idrottsplats, en fråga som skulle komma mycken rabalder åstad och vilket senare skulle visa sig inte vara vidare lätt att lösa.

Egendomligt nog blev det så att omkringliggande bygder fick anslag till byggande av idrottsplatser före den påtänkta centrala platsen. År —46 arrenderade sålunda klubben ett markområde av Billeruds AB uppe i Treskog och här byggdes, av där boende GIK-medlemmar, en fotbollsplan som sedan har kommit till stor användning fast den inte längre sorterar under GIK. I Stommen arrenderades ett markområde av Gunnarskogs kommun, vilket år —47 avvägdes och ritningar uppgjordes för anläggande av den centrala idrottsplats som Gunnarskog så väl behövde.

Verksamhetsåret som förut omfattat tiden 15 dec.—14 dec. året därpå med årsmötet förlagt till jan. mån. omändrades 1946 så att årsmötet skulle hållas under dec. Detta år utdelades också klubbens guldmedalj med inskription "för förtjänst" till trotjänarna Erik Karlsson och Ragnar Magnusson. Den sistnämnde hade då bland annat suttit som sekr. i 13 år, medan "Posten" innehaft ordförandesysslan i 12 år, vilket han nu tyckte kunde räcka och till ordf. valdes undertecknad.

En åtgärd vidtogs som i högsta grad visat sig vara nödvändig, nämligen att förlägga årsmötet och -festen till skilda dagar och på så sätt i lugn och ro få diskutera igenom alla de problem av skiftande slag som alltid finns.

De följande åren kännetecknades av fortsatta framgångar på de idrottsliga fronterna med bl. a. goda resultat inom friidrotten. Orienteringen står stark som förr trots anstormningen från allt flera specialklubbar. Inom skidåkningen togs 1948 ett gott initiativ av Morgan Norrby, nämligen startandet av en s. k.

Den nuvarande styrelsen. Stående fr. v.: Herbert Karlsson, Johan Magnusson, Folke Nordström, v. ordf., Morgan Norrby. Sittande fr. v.: Bertil Pettersson, sekr., Karl-Erik Norrby, ordf., Olof Andersson, kassör.

Gårdsstafett. Detta ledde till ett ökat intresse för skidsporten och skulle visa sig fruktbärande på flera sätt.

1949 års snöfattiga vinter hade till följd att när inga andra föreningar kunde arrangera DM i backe och kombinerat, tog backsektionen Gud i hågen och "skottade ihop hela tävlingen" . . . Terrängmomentet gick med start och mål vid den av Billeruds AB förhyrda klubbstugan i Ängmyren och backmomentet i Bergsjöbacken. DM:et går till historien i det att snön, som förut lyst med sin frånvaro under backtävlingen formligen vräkte ned och försvårade inte bara hoppningen utan även arrangemangen. Det hela gick dock väl i lås. Prisutdelningen fick en mycket högtidlig prägel då densamma ägde rum i Gunnarskogs kyrka.

Detta år byggdes även en fotbollsplan i Fredros och en fristående sektion bildades där. Intresset höll dock inte i sig utan sektionen upplöstes efter något år. 1950 var klubben redo att ånyo ordna ett DM-arrangemang, denna gång orienterarnas nattmästerskap, som gick, för att citera tidningsreferaten, "med start vid Bogens kyrka och mål vid Tvällens festplats".

Vintern 1951 blev en milstolpe i klubbens skidannaler. Då arrangerades nämligen första Bergsjöloppet, tävlingen, som sedan skulle visa sig slå till den grad, att det nu blivit en verklig folkfest med många av Sveriges elitåkare i startlistorna. Start och mål var då, liksom även 1952, förlagt till Folkets hus, Järperud, för att fr. o. m. —53 flyttas till Centralskolan, Stommen.

Klubbens 20-årsjubileum högtidlighölls med en festlighet i Hemvärnsgården, Rexed, den 29 juli 1951, varvid många förtjänta medlemmar fick mottaga olika utmärkelser.

1952 arrangerades orienterarnas budkavle-DM med starten förlagd i Backa och målet vid Elofstomta i Byn. Året därpå gick individuella orienterings-DM

genom Timbonäs-skogarna med starten vid Simonstorp och målet vackert beläget vid en vik av sjön Kymmen. Klubben fick vid båda tävlingarna de bästa lovord för sitt sätt att genomföra desamma.

Klubbens prissamling, som efter skidåkarnas och orienterarnas storartade framgångar, ytterligare hade utökats, uppställdes i en monter på Strandbergs konditori, där plats välvilligt upplåtits för densamma. Där finns nu till beskådande alla klubbens lagpriser, DM-tecken och olika presenter från föreningar med vilka GIK har haft idrottsutbyte, en imponerande samling väl värd att ses.

De senaste åren har flera kostnadskrävande arbeten satts igång. Ombyggnaden av Folkets Park, vilken slutfördes år 1954, gick på 11.500: —, varför ett lån på 11.000: — måste upptagas för finansieringen. Här är på sin plats att något nämna om det år —54 påbörjade idrottsplats-bygget, vilket är beräknat dra en kostnad av i runt tal 41.000: — kr. I anslag till detsamma har erhållits från Sv. Riksidrottsförbundets Idrottsplatskommitté 12.000: —, från Gunnarskogs kommun 8.500: — samt från Billeruds AB 2.000: —. Här måste medlemmarna genom frivilligt arbete göra en insats så att idrottsplatsen kan göras färdig.

Nedskrivaren av detta vill inte på något sätt påstå att ovanstående skulle ge en fullständig bild av GIK under 25 år. Det skrivna bygger på de protokoll som finnes, men om det kan väcka minnen och hågkomster från tider som ligger bakom oss så är ändå mycket vunnet.

Som ordf. i Gunnarskogs IK är det på sin plats att här rikta ett varmt tack till alla som under årens lopp arbetat för klubben, ingen nämnd men heller ingen glömd, och det är min förhoppning att det arv som nuvarande idrottsgeneration har fått övertaga skall förvaltas under år som kommer.

Tobol, Gunnarskog i april 1956.

Karl-Eric Norrby.

Förtecking över personer som suttit i Gunnarskogs Idrottsklubbs styrelse 1931—55.

Erik Karlsson	1931—38, 1943—46	Olle Lövkvist	1939—1942
Ragnar Magnusson	1931—1944	Ralph Newborg	1940—1944
Martin Nyrén	1931—1932	Arvid Mårtensson	1941—1942
Arvid Johansson	1931—1935, 1939	Eskil Nilsson	1943—1946
Karl Johansson	1931—1933	Arvid Engström	1943—1949
Karl Edman	1931—1933	Folke Nordström	1943
Olov Andersson	1932— — , 1945	Morgan Norrby	1943
Hilding Nilsson	1933	Anders Andersson	1945—1949
Johan Engtröm	1933	Thure Karlsson	1947
Erik Berglund	1934	Karl-Eric Norrby	1947
Gösta Calais	1934	Oskar Karlsson	1948
Arvid Mattsson	1935	Herbert Karlsson	1949
A. G. Solberg	1935—1938	Harry Olsson	1950—1951
Martin Norrby	1935—1937	John Lövblad	1950—1953
Henning Nordström	1935—1942	Jakob Gustavsson	1952—1955
Arvid Nilsson	1936—1940	Bertil Pettersson	1954
Bernhard Carlsson	1936—1942	Johan Magnusson	1956
Reidar Thyberg	1938—1942		

Fri idrott

Löpningar av alla slag har tydligen varit de tongivande sportgrenarna inom GIK. Man kan bara se på orienteringen och skidlöpningen för att kunna konstatera detta. Löpning har också varit det som mest intresserat den fria idrottens utövare i vår klubb. Någon större bredd eller vidgat aktivt utövande i stil med skidåkning och orientering kan vi dock inte visa upp, när det gäller denna gren av verksamhetsområdet.

Något organiserat friidrottsutövande förekom inte förrän ett par år efter klubbens bildande. Det enda deltagande som förekom var vid "fria idrottens dag" och det var mestadels löparna — sådana fanns det nämligen gott om inom föreningen — som representerade. Många goda ämnen, som säkerligen haft en god framtid på området, väcktes men som i stället gav sig i kast med de andra individuella tävlingarna och ej ansåg sig kunna fylla uppgifterna inom så många grenar. Gösta Calais vad den egentliga drivande kraften bakom GIK:s spirande friidrottsgarde. Han lyckades svetsa samman ett rätt så stabilt garde med namn som Ralph Newborg, Öjar Bergkvist, Karl E. Johansson, Folke Nordström och Olle Olsson som främsta löpare, Arvid Johansson, Karl Edman, Olof Andersson och Johan Engström som kastare och Folke Lindberg och Sven Wallberg som de främsta hopparna, vilka alla tävlade för idrottens syften och oftast utan vare sig lockande priser eller gratisresor till tävlingsbanorna. En prislista från 1935 berättar att man ordnade det första klubbmästerskapet i terränglöpning på en 3000 meter lång bana på Harfjället. Resultaten i klass I blev: 1) Olle Olsson 11,47; 2) Öjar Bergkvist 11.52, 3) Karl Johansson 12.05, 4) Ragnar Magnusson 12.20. Klass II: 1) Olle Lövkvist 12.55, 2) Anders Andersson 13.08, 3) Eric Jonsson 13.18. Juniorerna löpte 2000 meter och resultatet blev att Ingmar Skoglund segrade med tiden 8.55 följd av Johan Wästlund 9.19.

Vår gode Gösta Calais lämnade dock Gunnarskog 1936 och därmed kan man säga att friidrotten föll i dvala. Påföljande år fanns faktiskt inte mycket kvar av den friidrottstrupp, som man faktiskt hade väntat en del av. Fram till 1942 var friidrotten i det närmaste obefintlig inom GIK. En och annan motionstränade givetvis. Anders Andersson, som räknades som en mycket lovande friidrottare, tävlade för AIS. Så var också fallet med Erik Olsson och K.-E. Norrby. 1944 blåstes emellertid nytt liv i sektionen och så följde några år, då GIK faktiskt var på den västvärmländska för att inte säga värmländska toppen även inom friidrotten. 1947 serverade Karl-Erik den verkliga överraskningen och hemförde sin och föreningens mest oväntade seger, nämligen DM-titeln i femkamp och där Karl J. Andersson kom på 4:e plats i den slutliga prislistan. K. E. tog inte mindre än två klassegrar, nämligen på 200 meter och i diskus, blev 2:a i längd, 3:a i spjut och 6:a på 1.500 meter. Han var då 25 år, hade tränat friidrott i 4 år och hade hunnit med att belägga tredje plats i junior-DM. Karl J. tog vid dessa femkampstävlingar en klasseger och kom i övrigt på 3:e, 5:e, 6:e och 7:e platserna. Dessa framgångar sporrade givetvis till ytterligare intensivt tränande och tävlande och man tog detta år ett stort steg på den friidrottsstege som leder uppåt. En lagseger i Arvikas stadslöpning är något man minns. Karl Johan Karlsson och Erik Olsson bättrade på sina personliga rekord åtskilligt under den säsongen. Ett gott "ämne" som senare kom att tala om sig, sprang upp på friidrottsarenan, nämligen Henrik Berggren. Han blev bl. a. diskusmäs-

tare år 1946. Första tävlingen han ställde upp i gjorde han goda 54,3 på 400, 11,5 på 100 meter första gången på bana var också något att vara stolt över på den tiden. Bristen på idrottsplats och därmed träningsmöjligheter gjorde att man inte lyckades breda ut friidrottsutövandet nämnvärt. De som s. a. s. bildade stommen i sektionen arbetade dock flitigt för att kunna konkurrera med övriga västvärmländska klubbar och 1950 var man mogen för att sända Erik Olsson till SM där han deltog i löpning 800 meter. Vid tävlingar i Kristinehamn besegrades Erik på 1000 meter av Hugo Nejdmyr, som hade en sekunds bättre tid än den Erik kunde notera. Tredje man i loppet kom dock 2 sekunder efter Erik.

Avsaknaden av idrottsplats har medfört, inte bara minimala träningsmöjligheter. Det har också varit svårt att kunna samla pojkarna och det hela ledde så småningom till att den gren som ett tag slog ut i full blom vissnade ned och dog. Nu har man emellertid på nytt tagit upp sporten, främst då löpandet och hoppas att kunna blåsa nytt liv i friidrottssektionen. Många goda friidrottsämnen finns att taga vara på i Gunnarskog och förutsättningarna att på nytt få upp grenen är större nu än någonsin — inte minst med tanke på den nya idrottsanläggning som planeras.

Fotboll

Redan innan GIK bildades spelades fotboll i Gunnarskog, liksom på alla andra platser ute på landsbygden. Ingenting var väl heller mera naturligt än att fotbollen upptogs på den nybildade föreningens arbetsschema. De svårigheter man haft att brottas med vad det gäller idrottsplatser har dock menligt inverkat på denna sportgrens utövande, och först på senare år har den kommit att få en mera framskjuten position i kommunens idrottsliv.

Trots att lag redan före föreningens bildande fanns i Gunnarskog, ansåg man det förnuftigt att ägna hela första säsongen åt träning. Något riktigt lag nominerades inte förrän 1932, då man bl. a. avverkade fyra vänskapsmatcher. Det första lag som möttes var Treskogs I. F. och matchen slutade med seger för gästerna med 1—0. Matchen spelades på "Törsch-Vallen" i Årbotten, som då var den enda idrottsplats man hade att tillgå. Efter ett par års flitigt vänskapsmatchande såg man tiden mogen för större uppgifter. 1934 anlitade man Sven Olsson, Arvika, som tränare, vilken med viss framgång hjälpte laget till många goda segrar. Detta år skrevs också en liten historia i Gunnarskogs fotbollsannaler.

Planerna på att sammanslå GIK och Treskogs I. F. förverkligades, vilket hade till följd att Treskogs på den tiden många goda spelare kom att bilda stommen i GIK-laget. Sammanslagningen hade också till följd att man tvingades se sig om efter en mera centralt belägen idrottsplats, varför ett markområde förhyrdes vid Timmeråsen.

Anskaffandet av domare till vänskapsmatcherna var ett svårt crux under de första åren, och det hände att spelare fick åka in till Arvika för att övertala någon att komma upp och döma matcherna. På den tiden hände det också att gästande lag rikligen skulle undfägnas som tack för att de gästade kommunen.

Det lag som 1953 tog steget upp till Västserien. Stående fr. v.: Ove Löfgren, Bertil Åslund, K. G. Engblom, Knut Zell, Einar Engström, Erik Johansson och lagledaren Jakob Gustafsson. Knästående: Alf Bäckman, John Gustafsson, Sivert Pettersson, Karl Erik Lövgren och Herbert Johansson.

Vid ett möte med Brevik bjöds GIK-arna på dricka och smörgåsar i halvtid. Om det var med tanke på att gästerna kunde vara hungriga och behövde litet magfyllnad eller om det var för att söka nedsätta motspelarnas rörelseförmåga i andra halvleken förtäljer inte historien.

Den nya idrottsplatsen var 1935 i såpass gott skick att den kunde tagas i bruk för större matcher och på hösten samma år beslutade man sig för att ge sig seriefotbollen i kast. Efter växlande med- och motgångar nådde vi 1938 seriefinalen i Västdivisionen, då vi fick möta Arvika Sportklubb. Matchen slutade med seger för Arvika med 3—1. De mannar som då spelade i GIK-elvan var: Rune Johansson, Arvid Engström, Alvar Hult, Herbert Gustafsson, Johan Engström, Johan Olsson, Bror Nilsson, Ivar Forsberg, Gustav Magnusson, Jean Sjögren och Einar Engström. Rune Johansson och Einar Engström ses ännu i dag som aktiva fotbollsutövare i GIK.

Trots att laget börjat "komma upp sig" svek dock publiken och vi fick ekonomiska svårigheter att brottas med. Detta jämte ofredsårens inkallelser och svårigheterna att skaffa spelare, satte fotbollen i farozonen och vi tvingades "lägga upp" på obestämd tid. 1945 återupptogs fotbollen på nytt och vi fick nöja oss med att under fem år spela i pokalserien. 1947 låg vi på andra plats vid seriens slut och de båda följande åren intog vi tredje platsen i serien. 1950 lyckades vi hemföra seriesegern och därmed uppflyttning till Väst-divisionen.

Uppflyttningen hade denna gång ett vidgat intresse i släptåg, inte bara bland spelare utan också i publikhänseende och redan 1953 kunde vi ta ytterligare ett steg uppåt på seriestegen, nämligen till Västserien. Det var med en viss pessimism vi gav oss in i den nya serien. Svårigheter med laget och med ett stort reservmaterial fick vi begå våromgångens matchande men lyckades trots detta "övervintra" på fjärde plats i tabellen och med ett lätt vårprogram som största förhoppning. Trots betydligt fördyrade resekostnader kunde vi vid årsskiftet visa upp en behållning på över 1.600 kronor i kassan. Då serien slutspelats våren 1955 intog vi en hedersam tredjeplats. Med stor optimism tog vi oss verket an då höstomgången började och inledde med tre segrar i följd men detta var också allt. En del skadade och andra i militärtjänst inkallade spelare gjorde att vi tvingades använda oss av allt för ombytligt material. Den ende som spelade samtliga matcher under 1954 var Ove Lövgren, som jämte K. G. Engblom var lagets bäste målspottare. Under det årets höstomgång påbörjades också planeringsarbetena på den nya fotbollsplanen i Stommen, ett arbete som man hoppades skulle vara slutfört under en relativt kort tid. Man ställdes därmed utan egen plan, vilket under 1955 års spel visade ett märkbart negativt resultat, inte enbart resultatmässigt utan också ekonomiskt. Träningsmöjligheterna var i det närmaste obefintliga och dessutom tvingades man spela hemmamatcherna på bortaplan. Trots detta lyckades man ändock mot slutet av säsongen avverka en del goda matcher. Matchen mot segerrika Bortan som slutade med seger för GIK med 4—2 och därtill på Bortans egen plan, än något som man minns särskilt och gläds över i fotbollsledningen. Under den sist förflutna säsongen kunde man också glädja sig över ett gott material att bygga på i de många juniorerna som visade sig mogna att ikläda sig A-lagströjan. Med ett relativt lätt vårprogram i sikte har man stora chanser att kunna hänga kvar i Västserien ytterligare. Då man går in på ett nytt fotbollsår hoppas man att det nu pågående arbetet med idrottsplatsen skall kunna slutföras. En ny förstklassig idrottsplats skulle med all säkerhet sporra till nya krafttag inom fotbollen i Gunnarskog.

Stora GIK-lagrar på orienteringens konto

Då man går tillbaka i tiden och bläddrar i tidningsläggen för de gångna 25 åren, behöver man inte slå länge förrän man skall komma till insikt om att GIK — redan på ett mycket tidigt stadium — kom att framstå som en dominerande västvärmländsk orienteringsklubb. Det är få orienteringsrubriker, där inte GIK:s namn i någon form förekommer. Vi kan nämna några exempel ur den rikliga floran från de allra första åren. "Lövkvist, Gunnarskog, en minut före . . .", "Johan Engström vann den krävande tävlingen", "GIK tog lagpriset — Ragnar Magnusson 5 minuter före närmaste man", "Gunnarskogspojkarna bäst" o. s. v. Vi skulle kunna räkna upp exempel i det oändliga. Framgångarna har hållit i sig alla de 25 åren igenom, och det är ingen överdrift att säga att GIK-orienterarna har gamla hävder att försvara och försvarar dem väl.

Att företa en upprepning av alla de tävlingar, där våra aktiva ställt upp och tillkämpat sig segrar och andra goda placeringar, skulle föra allt för långt i denna historik. Vi får nöja oss med kortare axplock här och var i luntorna och söka sovra ut det bästa. Det är väl i första hand just det bästa som är värt att minnas.

Redan det år klubben bildades hölls det första arrangemanget i Gunnarskog. Det var på hösten 1931 som deltagare från AIS, KFUM Arvika, och från vår egen klubb ställde upp till start vid vägskälet norr Ryggestad och med målet förlagt till Torpet, Järperud. Segrare i denna premiärtävlan blev Johan Engström. Året därpå, då vi på nytt kunde inbjuda till hemmaorientering, kunde vi också locka med ett nyuppsatt vandringspris. Starten gick denna gång vid Dammarna på Harfjället och målplatsen var förlagd till Treskog. Gösta Hansson, Arvika, var den som först fick sitt namn präntat i den nyuppsatta vandringspokalen. 1932 kan också i viss mån sägas vara historiskt för orienteringsutövandet. Vi ställde nämligen för första gången upp i DM och med en 4:e-placering i seniorklassen som bästa resultat. Ragnar Magnusson var den första GIK-are, som fick sitt namn i vandringspriset efter seger i 1933 års tävlan. Bland juniorerna dök Anders Andersson upp och serverade en oväntad överraskning och lade sig till med tetplatsen i denna klass och därmed skulle man kunna säga att han fick ordentligt med vatten på sin kvarn. Deltagandet i det årets DM blev inte någon större framgång medan man 1934 kunde notera en tredjeplacering genom Ragnar Magnusson. Arvid Johansson hemförde segern i GIK-tävlingen.

1935 kan skrivas med "stora siffror" i annalerna. För första gången ställde vi då upp i internationella tävlingar i Kongsvinger och överraskade både oss själva och andra med att hemföra en dubbelseger i seniorklassen genom Ragnar Magnusson och Folke Nordström och på 4:e plats kom Johan Engström. Öjar Bergkvist segrade i B-klassen och därmed var lagsegern lyckligt i hamn. Var sin näverkont blev belöningen för våra fyra lagsegrande gossar. Vid DM-tävlingarna kom vi s. a. s. "upp i smöret" sedan Anders Andersson belagt tredje, Olle Lövkvist sjunde och Folke Nordström tolfte platserna och därmed tog klubbens första lagseger i DM. Vi kan också nämna att Ivar Karlsson det året tog segern i vår egen tävlan, följd av Ragnar Magnusson. Bland nybörjarna märktes då bl. a. Olle Lövkvist och Bernh. Karlsson, som svarade för en dubbelseger, samt Öjar Bergkvist.

Man vågar påstå att 1935 var ett verkligt genombrottsår för GIK. Den första riktiga storsegern kom dock året därpå, då Folke Nordström, Ralph New-

Gösta Bäcklin

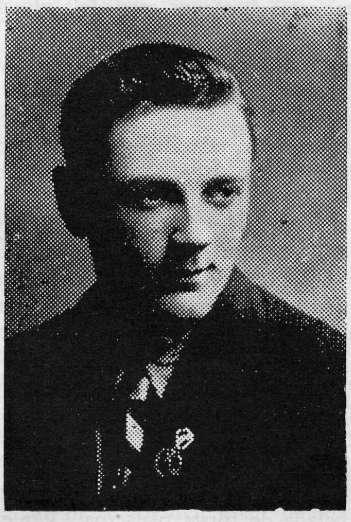
John E. Carlsson

borg och Ragnar Magnusson hemförde segern i DM-budkavlen, som då gick i Sunne-trakten. Ragnar Magnusson fortsatte sin från föregående år inledda segerrad och bl. a. kan nämnas att han tog sin andra inteckning i den stora orienteringspokalen, vilken efter många års tävlande skulle komma att hamna för alltid i Gunnarskog men dock inte hos Ragnar utan hos en annan spirande förmåga, som då ännu inte gett sig stigfinnarleken i kast.

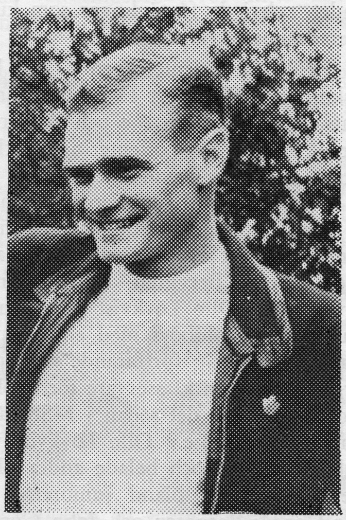
Ragnar var dock ytterst nära att för alltid hemföra den vackra pokalen redan 1937, då han var hårsmånen från segerplatsen. Lagsegrarna till GIK började bli rätt vanliga redan på den tiden och att de skulle gå till "Postens pojkar", som tidningarna uttryckte det, var inte mera än väntat. Arvid Mårtenssons 9:e-placering i denna hårda konkurrens var dagens stora överraskning och tillsammans med Folke Nordström bildade trion det främsta laget. John Karlsson stack för första gången upp i riktigt stora sammanhang och vann den hårda C-klassen. Ralph Newborg som under 1936 erövrade DM-titeln försvarade denna även under 1937 års tävling. Segrade gjorde han också i GIK-tävlingen. Som ett litet mellanstick kan nämnas att enda deltagaren i yngre oldboysklassen — Lincoln Newborg — som inom parentes sagt sprungit hem åtskilliga segrar under årens lopp — inte kom fram till målet ens till prisutdelningen i denna tävling. Anders Andersson kom i varje fall på tredje plats i seniorklassen och

bland juniorerna vann John Karlsson en överlägsen seger med inte mindre än 14 minuter före närmaste konkurrent. Henry Nordling debuterade i nybörjarklassen och tillförde GIK den tredje klassegern denna dag. Klubbens absolut främste var utan tvekan Ragnar Magnusson, som t. o. m. fick representera Sverige i landskampen mot Finland.

Ett par damer kunde vi glädjas över att se i det klubbmästerskap som anordnades 1938, nämligen Inga Leandersson och Sigrid Danielsson. Bland de manliga hemförde John Karlsson KM-titeln. En kvartett GIK-are representerade samma år värmlandslaget mot Oslo, nämligen Ralph Newborg, Olle Lövkvist, Folke Nordström och Ragnar Magnusson. Som första reserv i värmlandslaget stod dessutom Anders Andersson. Den senare noterade detta år en seniorseger i KFUM-orienteringen, vilken gick helt till vår favör med bl. a. seger för y. oldb. Lincoln Newborg och junioren John Karlsson. Den största framgången noterades dock inte på tävlingsbanan utan i arrangörsgamet. Vi (läs "Posten" Karlsson och Ragnar Magnusson) hade fått förtroendet att ordna —38 års DM. Trots att all personal som tänkas kunde mobiliserades för arrangemanget kunde vi ändock ställa 21 mannar på benen i tävlingen, ehuru dock inte med några speciellt framskjutande placeringar i resultatlistan. Ampla lovord och vackra rosor strödde dock för de perfekt genomförda arrangemangen, både i pressen och från förbundets representanter samt deltagarna. Kuriöst nog hade man dragit bort från den egna socknen och förlagt tävlingen till Köla-terrängen. Det rådande kriget och de därmed försvårade kommunikationsmöjligheterna gjorde att man tvingades förlägga tävlingsområdena till i närheten av järnvägar. Så var exempelvis förhållandet med GIK:s internationella, som "Posten" och hans medhjälpare hade förlagt till Brunsberg. Ralph Newborg bärgade segern och därmed en andra inteckning i den vackra pokalen. Olle Danielsson, John Karlsson, Håkan Karlsson och K. E. Karlsson bland de tio bästa i juniorklassen visade att

Ralph Newborg

Stig Hallgren

man hade goda ämnen att bygga på inom GIK, men så kom kriget på allvar och därmed stora inkallelser och downperiod inom orienteringen liksom för all idrott över huvud taget.

Först 1942 började man röra på sig på allvar igen — även om stigsökandet inte helt legat nere någon enda gång under "mellanperioden". En del nya namn började skymta bland de västvärmländska toppmännen, däribland också GIK-are. Eskil Nilsson — 5:a i KFUM-tävlingen —, juniorerna Gösta Tjerning och Mårten Nilsson var några av dem. Bland nybörjarna märktes då Ture Karlsson och Sten Björe, medan Ingrid Wallberg var det täcka könets representant och mest framträdande av de GIK-damer som fått upp ögonen för den vackra sporten. "Fel man segrade" skrevs det efter DM-tävlingen i Deje 1942, då Anders Andersson överraskade med en andraplacering efter filipstadsskogvaktaren Olle Wicklund. Anders placering ledde dock till en SM-uttagning.

Då vi själva svarade för årets orienteringsfinal hade vi — med alla till buds stående medel — lyckats hyra ett par gengasdrivna bussar som transporterade deltagarna till Fredros Folkets Hus. Det smakade något av gamla ordnade tider, då man inte var bunden av järnvägen som enda transportmöjligheten. Av de 120 anmälda var det 90-talet som trotsade det myckna regnet och tog en dust i markerna. Några större framgångar noterade inte våra pojkar — trots hemmamarker — om nu detta kan ha någon betydelse. Kanske berodde det också på att många av våra då främsta orienterare tvingades inta platserna i den stora funktionärsstab som åtgick. John Karlsson, Eskil Nilsson och K. E. Norrby var de som lyckades bäst av seniorerna, medan de aldrig svikande juniorerna stod sig gott i den rätt hårda konkurrensen. Nils Andersson och Mats Wennerstrand kom på 2:a resp. 6:e platserna och Birger Norrby tog segern bland nybörjarna.

Även om de tidigare krigsåren starkt beskurit orienterarnas möjligheter blev 1942 det värsta året med hemmaorienterarna splittrade praktiskt taget över hela landet, och i de få tävlingar som kunde arrangeras återfanns mestadels utombys "beredskapare" i prislistorna.

Vid "Stororienteringen" 1942 bjöd dock GIK-arna på den verkliga överraskningen genom att få in tre man bland de 10 främsta. Morgan belade 4:e plats, John Karlsson 8:e och Anders Andersson 9:e platserna. Morgan Norrby var då relativt ny i orienteringen och hade tidigare huvudsakligen tävlat i seniorernas B-klass. David Fredriksson kom i denna den 10:e "Stororienteringen" på 9:e plats bland juniorerna. Samma var också förhållandet 1943 och det var de ännu ej beredskapsmogna pojkarna som fick föra våra färger. Många "nya" namn kom att toppa resultatlistorna och i KFUM:s premiärtävling 1944 kom trion Henrik Berggren, Karl J. Andersson och Rune Andersson främst bland juniorerna. Olle Lövkvist hade hunnit upp i "landstormsåldern" och tävlade bland yngre oldboys med en 4:e plats som följd. Ralph Newborg och John Karlsson höll sig fortfarande på topp och bland nya nybörjare kom Axel Wettergren upp som klassegrare med John Gustafsson på femte plats. Gunnarskogs vackra dag blev det sedan i MSK-tävlingen, där Morgan Norrby stack upp som Engström på 13:e. Olle Lövkvist vann bland y. oldboys och Rune Andersson gubben i lådan och belade andra plats med Folke Nordström på 9:e och Einar blev andra man bland juniorerna. Dubbelseger blev det bland nybörjarna, där Henrik Berggren och John Gustafsson belade de första platserna. Vår egen tävling med start i S. Treskog blev i dubbel bemärkelse "vår" tävling sedan

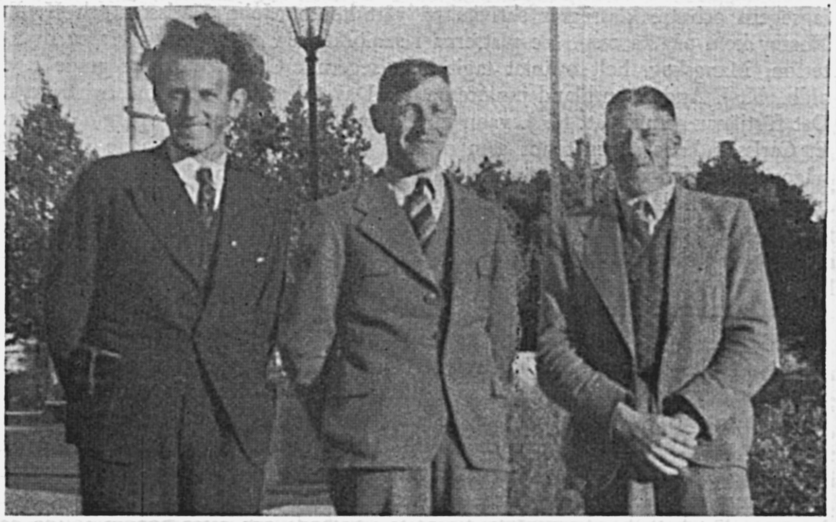
lagsegern och tre klassegrar skrivits på vårt konto. John Karlsson och K. E. Norrby kom på 2:a resp. 3:e platserna i seniorklassen efter det att Helge Bryntesson, Mangskog, helt oväntat tagit hem segern. Olle Lövkvist segrade i y. oldb., K. J. Andersson bland juniorerna och David Fredriksson bland nybörjarna. Det förtjänar nämnas att K. J. vann med hela 11.5 minuters segermarginal. John E. Carlsson hade skymtat allt som oftast i resultatlistorna men hade inte haft någon riktigt lyckad dag förrän —44 års DM-tävlingar, som gick uppe i Charlottenberg. Den då värnpliktstrimmade rekryten sprang in på en oväntad 6:e plats följd av vår verklige träskluffare — för träskmarker var det onekligen den gången — John Karlsson på 9:e och K. E. Norrby på elfte platserna. Detta räckte mycket väl till en 2:dra plats i lagstriden för GIK. Morgan Norrby ställde upp på den kortare seniorbanan och belade 10:e plats, medan vi bland juniorerna fick in K.-J. Andersson på tredje plats. Onekligen starkt gjort.

1945 blev något av ett jubileumsår för GIK. Det var den 15:e tävlingen som gick i egen regi. Att så gott som alla av vår förenings orienterare tvingades inta funktionärsplatser den gången är kanske en förklaring till att resultaten i prislistan inte blev så framträdande. Ett lyckat arrangemang är också det en framgång och vi gläds över den. Tidigare under säsongen hade vi dock kunnat inregistrera många förnämliga framgångar. Då ingalunda okände "Johné", som han populärt kallades, kom på tredje plats i Sälboda och efter honom följde de då seniordebuterande K. J. Andersson och David Fredriksson. Den debuten kunde knappast ha fått en lyckligare utgång. De tre nämnda tog f. ö. också lagpriset till GIK. Den tradition som vi skapat med att "skaka fram" goda nybörjare svek inte heller 1945 och redan vid premiärtävlingen var det Bengt Nilsson som iklädde sig nybörjarnas segrartröja. Efter att det årets egna tävling avverkats kunde vi glädjas i dubbel bemärkelse.

Erkännsamma ord från många håll över lyckade arrangemang och många goda placeringar gav anledning till den stora förnöjsamheten i hemmalägret. Ralph Newborg hemförde det 10 år gamla vandringspriset för alltid och på tredje plats bland seniorerna återfanns John E. Carlsson. Gustav Nykvist kom som säsongens främste nybörjare.

Hade 1945 varit John E:s så blev 1946 hans namnes och Anders Anderssons år. Olle Lövkvist gjorde sin 125:e tävling och givetvis med seger som följd. Egentligen kom Olle på andra plats i denna tävling men segraren Gunnar Hansson, Skillingmark, var generös nog att meddela att tävlingen gick i de marker, där han hade sitt arbete förlagt och han kände dem både utan och innan, varför han avstod från segern. Ett fint sportsmannauppträdande, som inte bara gav GIK en klasseger utan förtjänar nämnas och manar till efterföljd. Vid sidan av tandemparet John Karlsson och Anders Andersson hade K. J. Andersson och K. E. Norrby skymtat litet högre i listorna och hjälpte till att föra upp klubben till distriktets mest överlägsna i orienteringshänseende. I samband därmed får vi inte glömma Olle Lövkvists många segrar, junioren Bertil Nilsson och sist men inte minst Lincoln Newborg, som kommit starkt i "gubbarnas" klass. Även om denna orienteringsöversikt strikt håller sig till enbart GIK-ares prestationer, tillåter vi oss dock nämna att K. E. Norrby blev goodtemplarmästare och John E. Karlsson tvåa efter en hård dust om tetplatsen.

Segrar på löpande band lade John E. bakom sig i 1947 års början. Han svarade bl. a. för den smått fenomenala prestationen att segra i samtliga 8 vårtävlingar han ställde upp i. Var det någon gång som John inte ställde upp —

GIK:s första budkavlemästare: Folke Nordström, Ragnar Magnusson och Olle Lövkvist. Sunne 1936.

han var nämligen med och tävlade i fyrlandskampen — gick segern ändock till GIK genom Anders Andersson. Johns utomordentliga placeringar ledde till att han det året blev uttagen till SM och landskapslaget mot Oslo. Anders kom också han att upphöjas bland länets absoluta toppmän, liksom K. E. Norrby, som tagit sporten mera på allvar, och verkligen gått in för den mera än tidigare. Detta gav också glänsande resultat. Även Morgan Norrbys namn kom att återfinnas på allra översta pinnen i topplistorna. Morgan tog dock orienterandet mera som en motionsträning inför skidsäsongen och nöjde sig med att tävla i seniorernas B-klass. Ralph Newborg gjorde en lyckad come back och lyckades över förväntan bra i årets DM. Bertil Nilsson var den som "spikade" bäst bland juniorerna och bland övriga unga lovande grabbar märktes då Yngve Norrby och Eilert Trygg. Ett 20-tal verkligt aktiva orienterare var troget i tävlingsverksamhet så snart ett tillfälle yppade sig. Bland de främsta placeringarna kan nämnas Anders Anderssons andraplacering i Tyr-propagandan. Inte mindre än tre GIK-lag ställdes på benen i budkavle-DM. Andralaget gick den gången in på nionde plats, men i övrigt var det klent med framgångarna.

Karl-Erik och Morgan Norrby inledde 1948 års segerrad genom att utkämpa en sekundstrid i Sälbodapremiären. Bland det årets nybörjare märktes John Jansson, som kom på andra plats i sin klass, och därmed var den gnista tänd som skulle bli inledning till många goda resultat i framtiden. "Älgtrampen" i Sunne med över 500 deltagare blev helt GIK:s vackra dag. John E. sprang hem en otroligt snabb seger på långa seniorbanan med en medelfart på 7,2 min. på den 18 km. långa banan. Efter 1947 års stora framgångar hade han tidigare under året inte låtit tala om sig så mycket, men då fullträffen kom, kom den så mycket rejälare. GIK:s andra klasseger svarade Karl-Erik för med bred mar-

ginal bland B-seniorerna. Den största överraskningen i denna mycket hårda konkurrensen var dock H. Magnussons 9:e-placering. Även höstens orienteringspropaganda blev en ljus dag för de våra med en ny fullträff för John E., som därmed tog sin andra raka "propagandaseger", vackert sekonderad av Ralph Newborg och Karl Karlsson, vilka tillsammans med den förstnämnde hemförde lagsegern. Karl Karlsson vann nämligen B-klassen. Även en tredje klasseger gick till GIK genom Ove Olsson, som vann pojkklassen. Alla våra pojkar nådde topplaceringar vid den egna internationella tävlingen den 29 augusti och dagen blev GIK:s i allra högsta grad — fem man i A-klasstoppen och tre i B. Tävlingen gick i Mitandersfors och för första gången tävlade man efter 1: 50.000-delskartan. A-seniorernas topp hade följande ordningsföljd: John E. Carlsson, Anders Andersson, Einar Engström, Karl Karlsson och John Karlsson, medan de tre mannar som toppade B-seniorernas klass var Gustav Nykvist, Eskil Nilsson och David Fredriksson. Lincoln tog sin vana trogen hem segern i oldboysklassen och bland juniorerna visade Bertil Nilsson och Eilert Trygg att de var män att räkna med i fortsättningen. Karl-Erik och Olof Andersson axlade det året "Postens" mantel som tävlingsarrangörer. I detta stora — för det var onekligen ett av de allra största orienteringsåren hittills — års budkavle-DM blev inte mindre än 12 lag "diskade" för kompislöpning och i den slutliga prislistan kom våra två lag att skymta högt upp, nämligen på andra och fjärde platserna. I Tyr-propagandan överraskade Karl-Erik Norrby både sig själv och alla andra med att hemföra segern och blev 12:e segrarnamnet i denna tävling. Lagpriset gick också till GIK, sedan Karl Johan Andersson och David Fredriksson överraskat med att komma upp på 7:e resp. 18:e platserna. Karl-Eriks Tyr-seger och John E:s många tidigare framskjutna placeringar ledde till att de blev uttagna i värmlandslaget mot Oslo och på första reservplats återfanns K. J. Andersson. Av de 12 Tyr-tävlingarna hade fyra segrar gått till GIK, nämligen genom Ralph Newborg åren —41 och —43 samt John E. Carlsson och nu Karl-Erik. Men det skulle ingalunda bli de sista. Året därpå var det "Post-Johns" tur att stå som segrare.

GIK tog tjuren vid hornen och sände 1949 ett lag till "världens största orientering" — tiomila med start i Norrtälje — där vi faktiskt hade snudd på en tetplacering men den rann ut i sanden och vi fick se oss placerade på 36:e plats, för all del inte så tokigt om man betänker att 109 lag ställde upp och att det var landets absolut yppersta elit som mönstrades på bredden. Gösta Bäcklin hade då flyttat över sina bopålar till GIK och belade en andraplats på sin sträcka. Kurirtramps-resultaten får räknas som några av det årets främsta GIK-resultat med bl. a. lagseger. Karl-Erik Norrby och Karl Karlsson belade 2:a resp. 3:e platserna i stora klassen och Morgan visade de övriga var skåpet skulle stå i B-seniorernas uppgörelse. Hemmaorienteringen blev, som så många gånger tidigare, en stor framgång för våra orienterare. Tävlingen gick i det krävande området väster om sjön Rottnen i Gräsmark och man kan knappast tala om hemvar kanske mera än vad man väntat sedan huvudparten av våra egna av naturliga materräng i det sammanhanget. Trefaldigt i seniorklassen och därmed lagpriset skäl tvingades avstå från tävlandet den dagen. Karl Karlssons, John E. Carlssons och oldtimern Anders Anderssons deltagande räckte dock för att man skulle försäkra sig om att vårt namn inte skulle utebli i den allra översta toppen.

Natten till den 4 september sprang Karl-Erik till sig sitt första DM-tecken på en synnerligen svår nattbana i Fryksändeterrängen. Mer än 50 proc. av de

startande bröt tävlingen, vilket i viss mån vittnar om svårighetsgraden. Nämnas bör också Karl-Eriks sträckseger i budkavle-natten samma år, som med en ledning på inte mindre än 10 minuter förde upp honom till Västvärmlands bäste. I säsongens elfte timme var han också ute och rakade till sig ett SLU-DM, så där lite vid sidan om. Ett riktigt förnämligt nytillskott fick klubben notera detta år, nämligen Gösta Sohlberg, som bl. a. gick och vann seniorernas B-klass vid Stororienteringen.

Till första "Värmlandskavlen" sändes 1950 två 7-mannalag, vilka nådde hedersamma 6:e och 13:e platserna, men i övrigt får man sorgligt nog notera att de breda lagrens framgångar inte blev så markanta, som det vi GIK-are blivit vana vid från de senaste årens tävlingar. Toppmännen gjorde dock sitt och segrarna uteblev inte. John E. Carlsson inledde med att för 3:e året i rad vinna Mangen-orienteringen samt seniorseger i Brunskogstävlingen. Anders Andersson hemförde en välförtjänt seger i Kurirtrampen och K. E. Norrby svarade för en seger i KFUM-tävlingen. Den senare upprepade också sin seger i natt-DM från 1949 och vidare tog han sin första seger i "Stororienteringen" och därmed inteckning i den anrika pokal, som 4 år senare för alltid skulle komma att pryda hans hem. Morgan Norrby lade en ny B-klasseger till sina många föregående vid Åmotforstävlingen. Ett gott tillskott, som vi skulle få mycken glädje av, fick vi i äldre junioren Stig Hallgren som flyttade över från Sälboda. Under sitt första år i den nya klubbdräkten vann han KFUM-tävlingen, blev 2:a i Kurirtrampen och i Åmotforstävlingen, 3:a i Brunskog samt tog en femteplacering i DM. Gunnar Lidberg tog de yngre juniorernas klasseger vid KFUM-tävlingen och inte mindre än fyra klassegrar gick till GIK den dagen. 1950 fick vi ytterligare ett nyförvärv av synnerligen stort värde för klubben, inte bara i orientering utan också då det gäller skidsporten, nämligen Gun Persson — sedermera Norrby. Första året tävlade hon i damernas B-klass, då hon kom på 2:a plats i Kurirtrampen och segrade i Åmotfors. I övrigt kan nämnas att Karl Karlsson höll sig bra framme även under 1950 utan att få någon direkt fullträff. John Löfblad fullbordade GIK:s "dag" vid KFUM-tävlingen genom att vinna seniorernas B-klass.

Något egentligt tävlande blev det inte för den äldre junioren Stig Hallgren under 1951, enär han då fullgjorde sin militärtjänst i övre Norrland. En ny Sälboda-grabb hade dock hittat vägen över till GIK, nämligen Gösta Bäcklin. Även om hans namn skymtade i resultatlistorna kan man inte påstå att han hunnit göra något större genombrott under detta år men kom så mycket starkare i fortsättningen. Vilka av Karl-Eriks eller John E:s segrar det året vägde tyngst, låter vi vara osagt. Karl-Erik segrade i varje fall vid västvärmländska nattmästerskapet, som hölls i Charlottenberg, och blev 2:a på nattsträckan i värmlandskaveln, segrade i Kurirtrampen, blev 4:a i Mangskog och 6:a i "Stororienteringen". Därtill kan vi lägga KM-titeln vid IOGT-mästerskapen. John E. gjorde det året vad ingen annan mäktat med varken förr eller senare, nämligen att ta sin andra seger i Tyr-propagandan, och dessutom noterade han sin fjärde raka seger i Mangskog. Kalle Karlsson var, liksom under många år tidigare, den mest jämne och kom på en hedersam 6:e-plats i Tyr-propagandan och på 4:e i Kurirtrampen. Äldre junioren Lars Anderssons klasseger i Tyr-tävlingen kom att smälla mycket högt i årsstatistiken och bland övriga framskjutna placeringar kan nämnas Gun Perssons 4:e i "Stororienteringen" och 2:a plats i Kurirtrampen. Hon hade då flyttats upp från B- till A-klassen.

1952 hade klubben på nytt fått förtroendet att arrangera ett DM, denna gång i budkavle. Gunnarskog avstod helt från tävlandet och plockade i stället in sina aktiva i arrangemanget. Tävlingsåret blev annars i stort sett K.-E. Norrbys, som under de senaste åren kommit att trivas i skogarna nattetid och tog en andraplacering i natt-DM, blev 10:e på DM och 5:a i "Stororienteringen" och därmed kom att stå på tetplats i tabellen om orienteringspokalen som 1949 omändrades till poängpris. Som närmaste man i "Stororienteringen" hade K.-E. klubbkamraten Anders Andersson. Henrik Berggren tog en tredjeplats i Mangenorienteringen och bland äldre juniorerna i samma tävling kom Lars Andersson på tredje plats. Vad lagtävlandet beträffar kan nämnas att äldre juniorernas lag kom på tredje plats i Mangentävlingen samt att GIK:s namn präntades på 7:e plats i värmlandskavlens resultatlista.

Klubbens första SM-segrare, och därtill en kvinnlig sådan, skymtade i 1953 års SM, då Gun Norrby ledde den stora tävlingen med hela 6 minuter till ett par hundra meter före målet. Hon missade dock på sista kontrollen och många dyrbara minuter och segern gick till spillo. GIK:s namn kom att stå högt i kurs det året och bl. a. kan nämnas att lagprisen vid samtliga västvärmländska tävlingar gick till Gunnarskog med två undantag när, nämligen "Stororienteringen" och vid det av oss arrangerade DM, där laget kom på andra plats. Gösta Bäcklin var den som registrerade de största framgångarna med bl. a. 4:e platsen i DM. Fina insatser har också gjorts av Stig Hallgren, Anders Andersson och John E. Carlsson. Lars Andersson, I 2-mästare och med tre klassegrar på meritlistan, kom att framstå som klubbens och kanske också Västvärmlands bäste äldre junior innan han, liksom Sune Persson och Kjell Nilsson, gick upp i den högre klassen. Gun Norrbys SM-prestation, hennes seger i "Älgtrampen" samt alla goda skidlopp ledde till att hon tilldelades GIK:s bordsstandar, som det året utdelades för första gången för bästa prestationen inom klubben. Gun — som då gjorde sin fjärde orienteringssäsong — löpte "dött lopp" med årets landskampssegrarinna Maja Halling, Varberg.

Vårsäsongen 1954 blev de andra i stort sett lik med våra pojkar på framskjutna platser i respektive klasser — kanske litet svagare än vanligt i de nyrekryterade skikten — och med många lagsegrar och förnämliga tillskott i den stora prismontern. Andra lagets insatser i DM-kavlen förtjänar sitt omnämnande. Efter att haft ledningen och en DM-seger i sikte tappade man ett par sekunder strax före målet och fick finna sig i en andraplacering, vilket är nog så gott i den konkurrensen. Lagmännen var Rune Nilsson, John E. Carlsson och Anders Andersson. Detta året sändes också ett lag till SM-kavlen och GIK fick sitt namn präntat på 40:e plats. Hedersamt nog men man hade snudd på en ännu bättre placering efter att ha legat högt uppe i prislistans topp under tävlingens gång. Säsongepilogen det året blev en verklig glädjedag för GIK-arna. Från "Stororienteringen" kunde man nämligen vända hemåt med den 20 år gamla orienteringspokalen i bagaget för alltid. Karl-Erik hade nämligen nått en fulltträff samtidigt som en överlägsen lagseger kunde tillskrivas GIK. Samma dag hade GIK en representant i SM, nämligen Gösta Bäcklin som belade 11:e platsen och därmed också blev bäste värmlänning. Denna dag blev utan tvekan en av GIK-orienteringens största genom tiderna. Söndagen därpå fortsatte den gode Gösta sin segerrad och satte Dalarnas, Oslos och Värmlands bästa på plats i triangellandskampsmatchen. Att han, trots Karl-Eriks stororienteringsseger, kom att framstå inte bara som GIK:s främste utan också absolut bäste västvärmlänningen 1954, säger sig självt.

I den under fjolåret av O. K. Jösse arrangerade kavlen med målet förlagt till Stömne kom de två lag vi ställde upp med på mycket förnämliga placeringar, nämligen 6:e och 7:e. Sjundeplats blev det också i värmlandskavlen, medan vi däremot tog lagsegern i 1955 års "Stororientering". Främsta placeringen får tillskrivas John E. Carlsson, som nådde 7:e i DM samt 6:e i natt-DM, där Karl-Erik denna gång hamnade på 9:e plats. Stig Hallgren gjorde detta år en rad goda tävlingar och som största merit kan nämnas 3:e plats i Tyr-propagandan. Anders Andersson har börjat sin klättring på "Stororienteringens" stege mot det nyuppsatta poängpriset efter att han blev 7:e man i denna tävling.

Det är som synes en god skörd, som GIK-arna hunnit bärga under de 25 åren, en skörd av vilken endast det absolut bästa kunnat redovisas. Det är ofantligt många fler GIK-namn, som återfunnits i listorna men som tyvärr inte kunnat plockas med i en koncentrerad minnesskrift som denna. Vad vi kunnat utläsa och följa i ovanstående förteckning är hur man inom GIK fostrat många goda idrottsmän från det de börjat sina trevande lärospån i de allra lägsta klasserna för att slutligen nå upp till verkliga toppidrottsmän. Vi hoppas nu bara att ovanstående inte skall frambringa någon "hurra vad vi är bra-mentalitet" utan i stället sporra de yngre till att väl förvalta det goda rykte som GIK:s orienterargarde lyckats nå.

Överst ses GIK:s DM-segrare för juniorer i komb. Fr. v.: Sixten Andersson, Morgan Norrby och Rune Johansson. — Damerna på bilden därunder känns igen som Gun Norrby, Doris Östling och Britta Östlund, som bl. a. kom på 7:e plats i SM 1953 och som lagt sig till med åtskilliga stafett- och lagsegrar.

DISTRIKTSMÄSTARE

1935 Orientering, 3-mannalag.

1936 Orientering, 3-mannalag, Ralph Newborg, (AIS).
Orientering, budkavle.

1937 Orientering, Ralph Newborg.

1939 Komb. jun., Morgan Norrby.
Komb. jun..-lag.
Orientering, jun., John Karlsson.
Orientering, budkavle.

1942 Orientering, jun., John E. Carlsson, (ÅIF).

1943 Orientering, budkavle.

1945 Komb. sen., Morgan Norrby, (AIS).

1946 Friidrott: Diskus, jun., Henrik Berggren.

1947 5-kamp, Karl-Eric Norrby.

1949 Orientering, natt, Karl-Eric Norrby.
Komb., sen., Morgan Norrby, (AIS).

1950 Skidor, 10 km., damer, lag.
Orientering, natt: Karl-Eric Norrby.

1951 Skidor, 10 km., Britta Bäcklin.
Skidor, 10 km., damer, lag.
Skidor, stafett 3×7 km., damer.

1952 Skidor, 5 km., damjun.: Inez Martinsson.
Skidor, 5 km., damjun., lag.
Skidor, stafett 3×7 km., damer.

1953 Skidor, 10 km., damer, Britta Bäcklin.
Skidor, 10 km., damer, lag.
Skidor, stafett 3×7 km., damer.

1954 Skidor, 10 km., damer, Britta Bäcklin.
Skidor, 10 km., damer, lag.
Skidor, stafett 3×7 km., damer.

1955 Skidor, 50 km., lag.
Skidor, 10 km., Britta Bäcklin.
Skidor, 10 km., lag.
Skidor, stafett 3×7 km., damer.
Skidor, budkavle.

1956 Skidor, 5 km., Britta Bäcklin.
Skidor, 5 km., lag.

Redan 1926 — alltså 5 år innan GIK bildades — tillfördes Gunnarskog ett DM-tecken i orientering. Det var Ragnar Mattsson, som under det sista året vår föregångare på orten levde "skrev" dess korta idrottskrönika.

Några glimtar ur Gunnarskogs skidhistoria

Den allra äldsta permanenta företeelsen i denna historia torde vara de skolskidtävlingar för skoldistriktet, som årligen anordnas vid Treskogs skola. Enligt vad lärare Arvid Mattsson berättar har under hans ledning denna tävling årligen hållits, utom ett enda år då snöbrist hindrade, allt sedan år 1926. En honnör till lärare Mattsson för denna insats till skidsportens fromma! Enligt samma berättare avhölls dock den första skidtävlingen inom Gunnarskog redan år 1909. Inspirerade av det Svenska mästerskap i skidbudkavle som passerade bygden helgen före anordnade några skolungdomar i Årbotten denna tävling. Detta gick så till att man samlade upp de vimplar SM-banan var märkt med och markerade den egna banan med. Tävlingen var riktigt anordnad med klassindelning, lottning och startavgift. Arvid Mattsson som själv vann sin klass erhöll i segerpris 5 öre eller samma kostnad som startavgiften utgjorde. Årbotten är förresten den plats där all idrottsrörelse inom Gunnarskog har fötts. Ragnar Magnusson och Ragnar Mattsson, Årbotten, Lars Edgren från Säterud samt Erik Algesten, Järperud, var kanske de män som betydde mest för särskilt skididrotten inom Gunnarskog på 20-talet. 1930 bildades av en skara idrottsintresserade i Treskog. Treskogs idrottsförening. Föreningen var dock aldrig förbundsansluten. Den kom att syssla främst med skidor. Således anordnades den första klubbtävlingen på skidor 1931. Loppet som gick över 20 km. vanns av Hugo Persson, Säterfallet, med V. Ronnqvist på andra plats, 3:e Alvar Hulth, 4:e Sven Hallgren, 5:a Gunnar Danielsson, 6:a Ture Solberg. Samma år bildades som bekant grannföreningen GIK, som också arrangerade en första tävling detta år. 1932 inbjöds skidlöparna i Treskog att deltaga i ett 3-milslopp i Sälboda. Segrarpriset i detta lopp utgjordes av en graverad tenntallrik, skänkt av kyrkoherde Hector. Villkoret var dock att tävlingen inte anordnades på en helgdag. Mycket riktigt avgjordes loppet på en lördag och blev till en överväldigande triumf för Treskogs I. F. Segrare blev Alvar Hulth, 2:a Hugo Persson, 3:a Ture Solberg, 4:a P. Gävert, Sälboda,

5:a Ragnar Magnusson, G. I. K. Treskogs egen klubbtävling samma år var förlagd till Folkets hus i Järperud, där prislistan fick följande utseende: 1. Hugo Persson, 2. Ture Solberg, 3. Alvar Hulth, 4. Olle Lövkvist, 5. Joel Lindgren.

I damtävlingen segrade Greta Solberg före bl. a. Aina Nilsson. Deltagarantalet vid dessa tävlingar omvittnas som mycket livligt. Man kom som man var på den tiden, inte alltid så toppträ nad men med en obändig tävlingslust. Det viktigaste på den tiden var kanske inte att segra, utan att kämpa väl. Trots att bara lokala förmågor deltog vid dessa tävlingar infann sig talrik publik och hejade fram sina favoriter.

Första gången andra föreningar var inbjudna var vid en tävling vid Järperud 1933. Där deltog löpare från bl. a. Åmotfors och Koppom. Segrare i huvudloppet blev Sven Warg, Åmotfors.

Senare på säsongen samma år deltog man med stor framgång i en skidtävling i Charlottenberg. Segrare blev Ragnar Stöve, Norge, före Erik Gustavsson, Ais, 3:a Gunnar Danielsson, Treskog, 4:a Hermansson, Koppom, 5:a Ture Solberg, Treskog.

1934 anordnades också tävling i Järperud med livligt deltagande.

På hösten 1934 sammanslogs Treskogs I. F. med Gunnarskogs I. K. Några namn på de mera aktiva löparna under tiden fram till sammanslagningen. Seniorer: Ture Solberg, Hugo Persson, Alvar Hulth, Sven Hallgren, Verner Ronnqvist, O. Lövkvist, Bernh. Carlsson, Joel Lindgren, G. Danielsson, Gunnar Myrén. Juniorer: Rickard Larsson, Herbert Karlson, Ivar Karlsson, Tage Nilsson, Ture Persson, Bertil Hallgren, Gustav Nyqvist, Bengt Olsson, Henry Nyberg, Folke Myrén, Erik Berg. De ledande männen under samma tid: A. G. Solberg, Arvid Mattsson, Oskar Johansson och Herman Nilsson.

Första tävlingen efter sammanslagningen eller i nuvarande GIK:s regi anordnades vid Järperuds Folkets hus 1935. Där var hela Västvärmlands elit församlad. Segern gick till Erik Gustavsson, AIS, före Sven Warg, Åmotfors, 3:a blev Ture Solberg, GIK, 4:a Henry Talin, GIK.

Samma år inbjöds GIK-arna av några skidlöpare på Bortanskogen, till en tävling över 3 mil, och utlovades samtidigt ordentligt med stryk, om de bara vågade ställa upp på deras hemmabana. Man hade där lagt 3-milen i en enda slinga och då det under natten fallit nysnö blev det till ett kraftprov på den dåligt spårade banan, särskilt för de tidigast startande. Tävlingen blev en klar GIK-seger. Olle Lövkvist segrade före Ture Solberg. Juniorloppet vanns av Rickard Larsson, GIK. Åren 1938—42 utgöra en särskild epok i Gunnarskogs skidhistoria, den s. k. 5-milsepoken. Föreningen hade nämligen under denna tid sanktion att anordna 5-milslopp. Under nämnda tid tävlades på distansen om en ståtlig vandringspokal, kallad "Örnpokalen", som var skänkt av Gunnarskogs köpmän. Pokalen erövrades 1942 för alltid av Gösta Svanström, Koppom. Pokaltävlingen kom främst att bli en strid mellan Svanström, Harry Persson och Sven Warg. GIK-are, som var med och bjöd match om Örnpokalen, var i första hand Ture Solberg och Bertil Hallgren.

*

Till ovanstående skiddata finns åtskilligt att tillägga. Redan före 40-talet hade GIK:s namn blivit ett av de större i länet, inte blott genom de aktivas framgångar utan också som tävlingsarrangörer av olika slag. 1935 kunde man nämligen inbjuda till invigning av Bergsjöbacken. Området, där backen iordning-

ställts, hade skänkts av Billeruds AB och det var väl närmast tack vare detta, som backen kunde komma till stånd. Forstmästare Törnblom var Billeruds representant vid invigningen och han höll också invigningstalet. Efter hans versifierade tal kunde de 250 betalande se Gösta Borg, AIS, och Sixten Andersson, GIK, företa invigningshoppen. Gunnarskog ställde upp med inte mindre än 11 man i denna invigningstävlan. Samtliga GIK-are tävlade i klass II och nybörjarklassen. Den mest framgångsrika hemmahopparen var Sixten Andersson, som kom på andra plats efter Tage Karlsson, AIS. Bland övriga GIK-are i klass II kan nämnas Morgan Norrby, medan nybörjarklassen upptog namn som Rune Johansson, Johan Engström, Gunnar Skoglund och Mårten Nilsson. Folke Nordström tilldelades bl. a. Werml. Ensk. Banks hederspris, detta efter att en extra tävling hållits med endast GIK-are, där Folke segrat. Från invigningstävlingen kan också nämnas att Sigurd Hammar, Arvika, presterade dagens längsta hopp på 27,5 meter.

Rätt stora lagrar skars på terrängfronten redan under de närmaste åren efter sammanslagningen, och från 1938 kan nämnas att Bertil Hallgren belade en hedersam andraplats i årspremiären i Glava, där Ture Solberg och Gustav Nykvist kom på 10:e resp. 11:e platserna. Oskar Johansson och Gustav Nykvist gjorde utomordentligt gott ifrån sig vid Helgebodas stora tävling och kom på 3:e resp. 5:e platserna och bland äldre juniorerna var det Gösta Lindgren och Erik Jonsson som blev de mest framträdande GIK-arna. En klasseger fick vi också den gången genom Holger Magnusson. Vid AIS' stora tävling kom den senare att belägga tredje platsen i sin klass, medan Bertil Hallgren kom på 4:e i 15-km-tävlingen. Morgan Norrby blev 2:a i den kombinerade tävlingen.

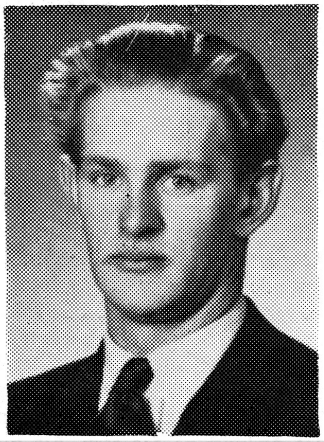
Vid DM-tävlingarna lyckades Morgan Norrby komma upp på andra plats i den kombinerade tävlingen för juniorer och Sixten Andersson på 7:e. Bertil Hallgren belade 19:e platsen på 15 km. och blev 7:a på 30 km. i samma tävling. Helgen därefter vann han långa loppet i Mangskog, där Ture Sohlberg, Ville Johansson och Gustav Nykvist lyckades komma in bland de 10 bästa. De tre förstnämnda hade därmed bärgat lagsegern för GIK. I MSK-tävlingens 15-km-lopp kom Erik Jonsson på 6:e plats och bland juniorerna på 10 km. tog GIK praktiskt taget allt. Arne Nilsson, Holger Magnusson och Oskar Karlsson kom på 2—4 plats och Gösta Tjärning på 6:e. Vid tävlingarna i Bergsjöbacken 1938 tog Sixten Andersson sin första inteckning i Bankens vandringspris efter att ha belagt tredje platsen i den rena backtävlingen. Morgan Norrby blev den gången 4:a och Folke Nordström 6:a. I samma års 5-milatävling i Gunnarskog belade Bertil Hallgren 3:e, Ture Sohlberg 5:e och Axel Wettergren 8:e platserna, vilket räckte till en lagseger för GIK.

På juniorernas 17-km.-bana kom Herbert Karlsson, Gösta Lindgren och Erik Jonsson bland de 10 bästa och på 10-km-banan dominerade GIK helt med att ta alla platserna från 4 t. o. m. 8 med följande mannar i nämnd ordning: Arne Nilsson, Oskar Karlsson, Holger Magnusson, Bertil Bönström och Oskar Flodin.

1939 års skidsäsong inleddes med GIK-dominans i en tävling i Kortlanda, där Bertil Hallgren segrade på 18 km. Trea blev Harald Magnusson följd av Ture Solberg och Holger Magnusson. Bland juniorerna märktes det året K.-E. Norrby, som för första gången ställde upp i en tävlan utanför Gunnarskog. Trefaldig GIK-seger blev det i juniorklassen den gången genom K.-E. Norrby, Oskar Karlsson och Arne Nilsson. Samma dag tävlade Morgan Norrby och Rune Johansson i backtävlingar i Töcksfors. Morgan hemförde en seger i den

Sven Johansson

Rolf Persson

kombinerade tävlingen för juniorer medan Rune kom på 5:e plats. Det var m. a. o. en segerrik GIK-dag. Vid invigningen av Sandviksbacken i Köla ställde också de två sistnämnda upp — givetvis också denna gång som juniorer. Morgan överraskade dock storligen med att slå seniorerna i såväl terrängmomentet som i backmomentet och vann hela tävlingen överlägset. Rune Johansson kom att belägga andra plats men tog samma dag klasseger i den speciella backtävlingens juniorklass. I propagandatävlingen, som hölls i Charlottenberg, nådde junioren Oskar Karlsson en förnämlig andraplacering, medan Maj Solberg belade 4:e plats i damklassen. Dubbelseger blev det för GIK i Mangskog, där Bertil Bönström och Arne Nilsson tog hand om tetplatsen i juniorernas 10-km. Vår egen tävling i Bergsjöbacken och 5-milen blev även det en god framgång för de våra. I den speciella backtävlingens klass II segrade Sixten Andersson med Morgan på 3:e plats. I den kombinerade tävlingen fick vi se Morgan på 2:a plats, följd av Rune Johansson. 5-milatävlingen gav GIK en lagseger, sedan Bertil Hallgren och Ture Solberg lyckats komma på 5:e resp. 6:e platserna och Axel Wettergren på 9:e plats. Holger Magnusson överraskade den gången stort genom att segra på 17-km-banan, och ytterligare en klasseger och dubblerad sådan fick vi på juniorernas 10 km. genom Oskar Karlsson och Bertil Bönström. Vid distriktstävlingarna i Bogen samma år tog GIK rubb och stubb. Fyra man i teten på 30 km. och 8 bland de 15 bästa, seger på 20 km. och 3 bland 5 bästa och 5 GIK-pojkar i ledningen på juniorbanan. Vad kan man mera önska.

De mest aktiva löparna under tiden 35—42 var: Ture Solberg, Bertil Hallgren, Harald Magnusson, Harry Tahlin, Gustav Nykvist, Oskar Johansson, Magnus Zetterström, Ivar Karlsson-Bergfjord, Johan Engström, Gösta Lindgren, Tage, Göran och Sven Wallberg, Gunnar Danielsson, Axel Wettergren och Wille Johansson. Juniorer: Erik Olsson, Karl Magnusson, Oskar Karlsson, Arne Nilsson, Bertil Bönström, Holger Magnusson, K. E. Norrby, Erik Karlsson, Henry och Bengt Magnusson, Gustav Johansson, Albert Johansson, Herbert Karlsson, Arvid Dahlén och Erik Johansson.

Damer: Maj Solberg, Märta Sundström. Sektionens främsta ledare och funktionärer under tiden var Olle Lövkvist och Bernhard Carlsson.

Skidintresset både i terräng och backe växte sig allt starkare i Gunnarskog och vid 1939 års DM-tävlingar i Arvika fick GIK sin första skidmästare, i det junioren Morgan tog sin första plakett i kombinerade tävlingen. Med flera GIK-ares hjälp och goda placeringar kunde också en lagseger hemföras. De tre som svarade för den bravaden var Morgan Norrby, Rune Johansson och Sixten Andersson. Rune kom på 8:e plats och Sixten på 10:e.

Morgan Norrby, som hade hunnit hoppa upp i stora pojkarnas klass, hade börjat klättringen mot skidtoppen och efter många segrar och framskjutna placeringar hade han kommit att framstå som en av landskapets mest säkra kombinationer åkare. Vid 1943 års DM i Filipstad kom han på tredje plats i seniorernas kombinerade tävling. Ivar Hagström var ett annat stort namn, som GIK hade glädjen att hysa i sina led, och vid terrängtävlingar i Helgeboda, där de flesta av distriktets främsta ställde upp i säsongens elfte timme, tog Ivar en överlägsen seger på 3-milen, följd av klubbkamraten Ture Solberg och med Morgan Norrby och Gustaf Nykvist på 5:e resp. 6:e platserna. Henry Magnusson kom på 4:e plats på den 10 km. långa banan och på 18 km. kom Bengt Magnusson, GIK, på 5:e plats. Ivar Hagström kom att helt dominera terrängtävlingarna under den tid han tävlade för GIK och i kombinerade klassen lade Morgan åtskilliga segrar bakom sig, innan han till sist lockades över till det då stabilare AIS och fr. o. m. 1945 kom att bilda ankaret i Arvika-föreningens tremannalag. Även om han under den närmaste 5-årsperioden förde andra färger förtjänas i alla fall hans framgångar nämnas i detta sammanhang. Redan första året i AIS-färgerna tog han sin första DM-titel som senior och tillsammans med Björn Brekke och Gunnar Jönson tillförde han AIS lagsegern. Detta och en del andra förnämliga resultat ledde till att Morgan fick representera AIS i SM. Trion ledde lagtävlingen efter terrängmomentet och i den slutliga prislistan bärgades en silverplats. Individuellt kom Morgan på 18:e plats.

1946 firade GIK sin 15-åriga tillvaro med jubileumstävlingar. Sammanlagt ställde 75 terrängåkare upp. Natten till söndagen hade ett ymnigt snöfall ägt rum och "Postens" mannar var inte så särdeles glada, då de på morgonen tittade ut och kunde konstatera att allt det omfattande förarbetet med uppspårning av banorna gått om intet. Nåväl, nya spårpatruller sändes ut och strax innan tävlingen skulle börja hade man de olika banorna på nytt i fullgott skick. Av de mera framträdande gunnarskogspojkarna i denna jubileumstävling kan nämnas Erik Olsson, Morgan Norrby, Henry Magnusson, Gustaf Nykvist, Erik Johansson och Magnus Zetterström i nämnd ordning. Bland juniorerna var det Axel Magnusson, som var den mest framträdande och bland ynglingarna märktes Herbert Johansson, den nu inte obekante Sven Johansson, K. E. Magnusson och Åke Skoog.

Vid jubileumstävlingarna i Bergsjöbacken vann Morgan såväl backmomentet som terrängmomentet i den kombinerade tävlingen. I kombinerade tävlingen för juniorer segrade John Johansson, Gunnarskog. Han låg på tredje plats i terrängmomentet men hoppade upp sig i backtävlingen och avhurrades livligt av de 300 åskådarna i backen. Rune Johansson erhöll mycket god placering i seniorernas kombinerade tävlan och kunde ståta med 4:e plats i jubileumstävlingen. John Johansson vann som sagt juniorernas tävling men följdes av Erik Engström och Yngve Norrby på andra resp. tredje plats. Det året hade även Sixten Andersson "kallats" över till AIS. Han kom på 5:e plats i rena backtävlingen.

Kalle Karlsson

Bo Gunnarsson

Under den påföljande sommaren genomgick Bergsjöbacken rätt omfattande förändringar. Med Folke Nordström och John Johansson som pådrivare och med Morgan som en av de mest arbetsvilliga arbetsmyrorna — han jobbade nämligen för GIK även om han tävlade för annan klubb — hade man byggt om överbacken så att den blev dubbelt så hög som tidigare och dessutom hade man flyttat tillbaka stupet 8 meter. Återinvigningen var ämnad till 1947 men på grund av snöbrist tvingades man inställa.

Redan 1948 hade Birger börjat göra Bäcklin-namnet känt och aktat i skidkretsarna och vid premiärtävlingen i Koppom belade han tredje plats med endast 7 sekunder från segern på den 20 km. långa banan. Bland juniorerna hade Åke Skoog börjat göra sig gällande och belade femte platsen i synnerligen hård konkurrens.

Vid återinvigningen av Bergsjöbacken passade 350 betalande åskådare på att sola sig i vårvintervädret och såg Morgan Norrby ta slutsegern i kombinerade tävlingen. Magnar Nygren lyckades hoppa till sig en slutlig fjärdeplacering efter att ha legat på åttonde plats i terrängmomentet. Eric Engström halkade ett steg nedåt i den slutliga prislisan och kom på femte plats, följd av John Johansson. Junioren Yngve Norrby gav GIK en klasseger i den kombinerade tävlingen.

Sitt tredje DM-tecken tog Morgan Norrby på sin mammas gata, men till en annan förening, då GIK 1949 hade fått förtroendet att arrangera årets DM-tävlingar. Tyvärr var vädrets makter oss inte nådiga den dag backtävlingen gick av stapeln, varför tävlingarna ur publiksynpunkt inte var så lyckade. Lördagens terrängmoment för den kombinerade tävlingen kördes på en provisorisk bana vid Ängmyren, en slinga på 5 km. som åktes tre varv av seniorerna och två varv av juniorerna. Morgan blev där slagen med 2 hela minuter av segraren Björn Brekke. Detta och mera därtill hoppade emellertid Morgan in i backmomentet och segrade överlägset. I terrängmomentet lyckades Yngve Norrby belägga en andraplats men föll tillbaka ett steg i den slutliga listan efter backmomentet. Vädret var som sagt det mest misserabla som tänkas kunde för en DM-tävling

och funktionärerna tvingades arbeta under paraply. Tävlingarna blev dock lyckligt genomförda och efteråt hölls prisutdelning i kyrkan. Kyrkoherde Toremark och GIK-ordföranden K.-E. Norrby talade och vidare förekom musik. Det var stil och värdighet över den prisutdelningen, kommenterade pressen det hela.

Den 31 december hölls den andra "Gårdsstafetten" i Gunnarskog med start norr om Savtjärnet i Gårdsås. Tobolslaget med John Gustafsson, K.-E. Norrby och Morgan Norrby upprepade sin seger från året förut med Axland och de båda Gårdsås-lagen som närmaste konkurrenter.

GIK inledde det snöfattiga -50-talets säsong med backtävlingar och kombinerad tävling. Trots ett kraftigt blidväder lyckades man presentera Bergsjöbacken i ett utomordentligt skick, men så hade man också tvingats köra över 70 lass snö till backen. Under backtävlingens gång föll dock ett ymnigt snöfall som ett tecken på att vädrets makter tvingats kapitulera inför GIK-arnas viljestyrka att genomföra vad de satt sig i sinnet. Efter många bekymmer med banor för kombinerade tävlingens längdmoment lyckades man snitsla upp en 4 kilometer lång slinga i Gröttvålsterrängen. Morgan Norrby hade tagit en överlägsen seger i terrängmomentet, vilket var tillräckligt för att inte svåraste konkurrenten Verner Jonsson skulle kunna hoppa till sig en seger. Vid terrängtävlingarna i Köla tampades Birger Bäcklin och Morgan Norrby hårt om tetplatsen på den 20 km. långa banan. Den senare lyckades pressa sig några futtiga sekunder före i mål. Rolf Persson kom där på 5:e plats, medan Gösta Solberg belade 10:e. Bland juniorer A märktes Robert Olsson, som nådde en inte föraktlig tredjeplats, och bland B-juniorerna kom Lars Edgren, Anders Åhs och Sune Persson att belägga 2:a, 3:e och 4:e platserna. Birger Bäcklin hade gjort till vana att ligga i topp och vid tävlingar i Koppom och Åmotfors belade han 3:e resp. 4:e platserna i de långa loppen. I den förstnämnda tävlingen ställde också Sven Johansson upp bland de äldre juniorerna. En tredjeplats blev det också för honom medan Britta Bäcklin, som då skymtade för första gången i skidprislistorna för GIK, lade sig till med en andraplacering bland damerna. Brittas deltagande i tävlingarna hade tydligen också sporrat Gun Persson till deltagande och vid tävlingarna i Åmotfors hade vi två kvinnliga deltagare. Gun blev f. ö. 2:a medan Britta fick se sig besegrad av fyra medtävlerskor. GIK tillfördes vid denna tävling lagsegern och inteckning i major Torps vandringspris genom Birger Bäcklin, Rolf Persson och Gösta Solberg, som då åkt in på 3:e, 6:e och 7:e platserna i 20-kilometern.

Vid GIK:s gränstävlingar 1950 inregistrerades inte några större framgångar för de våra, om man undantar Morgan Norrbys seger i kombinerat. Ivan Sandelin åkte i samma klass till sig en femteplats och bland det uppväxande släktet sågs John Johansson i deltagarlistan. Vi kunde dock glädjas över att första gången se norrmän som deltagare. Vid terrängtävlingarna samma år fick vi ta en ny dust med vädrets makter. Ett kraftigt snöfall gjorde att isen trycktes ned och vatten trängde upp i spåret på den 15-km.-slinga 3-milsåkarna hade att åka på och man fick i sista stund upphöja 10-km-banan till varvlopp för 3-milsåkarna. Birger Bäcklin lyckades distansera Morgan Norrby och belägga andra plats efter åmotforsaren K. E. Nilsson. Rolf Persson överraskade med att belägga femte plats i den mycket hårda seniorklassen. Juniorerna Robert Olsson och Sven Johansson kom vid samma tävling upp på 4:e och 5:e platserna. Ynglingarna Lars Edgren och Ove Olsson tillkämpade sig 4:e resp. 6:e platserna i sin klass och våra damer Gun Persson och Britta Bäcklin skötte sig med den äran med 3:e resp. 5:e platserna.

John Guttke

Birger Bäcklin

Vid DM-tävlingarna i Arvika samma år kunde Birger Bäcklin notera en 10:e-placering i seniorernas 15-km-tävling. GIK:s damer var de som gjorde det årets DM-tävlingar till ett minnesrikt skidår för GIK. Gun Persson, Britta Bäcklin och Anna Larsson lyckades nämligen belägga 2:a, 3:e och 6:e platserna vilket var tillräckligt för att de skulle bärga lagsegern. På 7:e plats kom ytterligare en GIK-dam, nämligen Gunvor Eriksson. Vi kan också nämna att Morgan kom på 2:a plats i kombinerade tävlingen. Bland övriga goda säsongsresultat kan nämnas Birger Bäcklins prestation i Sälboda, där han ledde stort över sin svåraste konkurrent Tage Nilsson ända tills 2 km. återstod på den 20 km. långa banan. Birger bröt då skidan men "kanade" trots detta in på "sin ständiga andraplats". I damklassen sågs Britta Bäcklin, Anna Larsson och Gunvor Eriksson på de tre främsta platserna.

Vid distriktstävlingarna i Mangskog intog Gun Persson Brittas plats i tettrion.

1951 blev ett händelserikt år. Morgan Norrby beslutade sig för att återgå till "fadershuset". Samma år tog damerna DM-tecken i 3-mannalag och i stafett 3×7 km. och Britta Bäcklin tog sin första individuella DM-plakett på sin marsch upp mot stjärnorna. GIK inledde terrängsäsongen med alliansstafett och vi fick den gången se oss slagna av gästande Åmotfors. Ett starkt garde sändes samma dag till Kölas back- och terrängtävlan, där Birger Bäcklin och Morgan Norrby belade 3:e och 5:e platserna. Junioren Robert Olsson kom på 6:e och bland ynglingarna debuterade Nisse Bäcklin. Gun Persson svarade för klasseger i denna

premiär och Britta Bäcklin belade tredje platsen. DM-tävlingarna i Hagfors blev onekligen den största framgång, som GIK någonsin haft vid såpass stora tävlingar. Gun Persson (sedermera Norrby) segrade i damernas klass I, Britta Bäcklin tog seger i klass II med Doris Östling på 5:e plats. Yngve Norrby, som tävlade första året i seniorklassen, ställde upp i GIK:s egen tävling som hölls DM-dagen. Hans första seniorseger kunde skrivas och som närmaste konkurrent sågs John Johansson. För att återgå till DM kan nämnas att Birger Bäcklin kom på 4:e plats i 3-milens klass II. De kombinerade DM-tävlingarna i Filipstad kom också de att minnesrikt framstå i GIK-lägret. Morgan Norrby belade andra plats i kombinerade tävlingen, där John Johansson och Yngve Norrby tävlade i den lägre klassen och nådde goda 6:e och 8:e-placeringar. Birger Bäcklin fick notera en ny andraplacering vid AIS stora internationella i Arvika. 2:a blev också junioren Robert Olsson och i damklassen segrade Britta Bäcklin med Gun Persson på tredje plats. Inez Martinsson och Eva-Lisa Nilsson åkte damernas 5-kilometersbana och hemförde en dubbelseger. Från de stora internationella tävlingarna i Åmotfors kan noteras att Birger kom på 3:e, Ingvar Ivarsson på 8:e och Karl Karlsson på 10:e platserna. Ynglingen Alvar Persson kom på 2:a och bland damerna kom Britta Bäcklin och Gun Persson på 4:e resp. 7:e platserna.

I säsongens elfte timme ordnade man på Morgan Norrbys initiativ till ett arrangemang, som man visserligen hade hoppats skulle slå väl ut men som man knappast kunde drömma om skulle få en sådan omfattning som det fått under de senaste åren — nämligen Bergsjöloppet. Hela Gunnarskog och halva Västvärmland tycktes ha dragit upp till "Feja" i Järperud, då starten gick för de 40 mannar som gemensamt stack iväg mot Kvarnbacken. Den gemensamma starten visade sig vara just det lyckokast som skulle locka skidpubliken. Enligt planerna skulle man ha radiorapporter från banan men dessa "frös av någon anledning bort". Då de första mannarna uppenbarade sig i spåret framför mål, trängde en kompakt publikmassa på så hårt att det var med knapp nöd segrande Karl-Erik Nilsson, Åmotfors, kunde slingra sig in under skynket. Succén var given från första stund vad arrangemangen beträffar. Birger Bäcklin fick se sig på fjärde plats i detta Västvärmlands första "Vasalopp". Initiativtagaren själv kom på 6:e, Gösta Solberg på 7:e och Rolf Persson på 8:e plats. Ynglingen Nisse Bäcklin kom på tredje plats i sin klass och bland damerna svarade duon Gun Persson och Britta Bäcklin för en dubbelseger. Inez Martinsson fullbordade GIK-dominansen genom att segra i damjuniorernas lopp. Det var en skidfest som man faktiskt inte kan glömma. Vid säsongfinalen i Mangskog inregistrerades flera goda resultat, Birger Bäcklin svek inte traditionen med andraplaceringen och övriga flyfotade GIK-are bland seniorerna var Rolf Persson 5:a, Gösta Solberg 6:a och äldre juniorerna Allan och Robert Olsson som belade 4:e och 5:e platserna. GIK:s damer kom också här att dominera tävlingen och lade beslag på fyra av de fem främsta platserna. Gun Persson och Doris Östling tog dubbelseger medan Inez Martinsson och Eva Lisa Nilsson kom på 4:e och 5:e plats. Det var som synes ett segrrikt jubileumsår 1951 och mest glädjande var, att det var damerna som tillförde föreningen de flesta och förnämsta placeringarna.

De stora åren i skidornas historia följde sedan slag i slag. Att redogöra mer ingående för dessa års tävlingar skulle föra allt för långt, varför vi nödgas beröra endast de allra största framgångarna för GIK-arna. Tillräckligt bara det, skulle man kunna inskjuta.

Vid DM-tävlingarna i Bograngen var det ånyo våra damer som förde GIK:s färger. Denna gång de allra yngsta. Inez Martinsson hemförde där sin första DM-titel och med Asta Perssons och Gunnel Flodins hjälp hemfördes lagsegern. De två senare nådde 4:e och 5:e platserna. Britta Bäcklin, Gun Persson och Doris Östlund kom på 3:e, 5:e och 7:e platserna i den högre damklassen och hemförde en andraplats i lag. Bergsjöloppet med Gun Persson som kranskulla och med deltagande masar blev den stora publiksuccén också detta år. Slutstriden fick ett ovanligt förlopp. Dalmasen Olle Olsson, som haft ledningen större delen av loppet, körde strax före upploppet fel med påföljd att Ingvar Olsson passade tillfället att smita förbi. Omedelbart framför målet steg emellertid Ingvar åt sidan och inväntade kamraten och "kullan" Gun Persson fick tränga lagerkransen över två mannars halsar. Dessförinnan hade Gun hunnit med att bli trea i damernas enmilslopp, där Dala-mästarinnan Doris Edvardsson tog en knapp seger före Britta Bäcklin.

Birger Bäcklin, Morgan Norrby och Kalle Karlsson belade 8:e, 9:e och 10:e platserna i stora klassen. Rolf Persson och Inez Martinsson tillförde GIK var sin klasseger. Upptakten till 1952 års skidsäsong var ett givande och synbarligen nyttigt träningsläger, som var förlagt till Kösstorp i Bogen, vilket finansierades med timmerhuggning av såväl pojkar som flickor. Vid lägret, som sträckte sig över en veckas tid, avverkades 20 träningsmil av var och en av de 12 deltagarna.

Birger Bäcklin fortsatte sin vana trogen med andraplaceringar vid tävlingarna i Glava Finnskog och i Brandsbol, medan systern Britta visade damerna i Glava Finnskog var skåpet skulle stå. Att hon sedan i ett helt annat sammanhang skulle komma att placera skåpet på rätt ställe i Glava Finnskog hade hon kanske då inte en tanke på. Seniorernas lagseger gick — som vanligt skulle man kunna säga — till GIK.

1953 års säsong kom också den att ge ett gott tillskott till tidigare DM-skördar. Inte mindre än 5 guldplaketter hemfördes och till detta kan läggas en silvermedalj i juniorernas 15 km. Efter genomförda DM-tävlingar kom GIK att ligga på andra plats i distriktets ranglista. Äran av detta kunde i första hand tillskrivas flickorna, som efter de lyckade DM-tävlingarna var mogna för att sändas till SM. Britta, Doris och Gun gjorde en utomordentligt god insats och belade 7:e platsen i SM-stafetten. Tilläggas bör också att de tre damerna tillförde GIK 8:e plats i lagtävlingen.

Start och målplats för 1953 års Bergsjölopp var förlagt till Centralskolan i Stommen. Ett häftigt töväder satte dagarna före tävlingen in och var nära att spoliera loppet. Tränade från tidigare års hårda duster med fader Pluvius gick man man ur huse, satte in bilar, traktorer och hästar i framforslingstrafiken och då tävlingstiden var inne hade man lyckats skrapa ihop tillräckligt stor snömängd för att det hela skulle kunna gå programenligt. Blott ett par timmar efter det tävlingen var överstökad hade den snö, som vi med förenade krafter skrapat ihop, smält bort.

Rolf Persson serverade den verkliga överraskningen i Bergsjöloppet genom att besegra Malungs Pelle Larsson och belägga tredje plats. Lagpriset hemfördes av GIK genom Rolf Persson, Morgan Norrby (6:a) och Sven Johansson (15:e). Tre klassegrar gick till GIK genom Britta Bäcklin, Rolf Persson II och Gunhild Flodin. Gun Norrby, Morgan Nykvist och Asta Persson kom på andra plats i resp. klasser.

GIK dominerade helt tävlingen i Koppom med att hemföra samtliga klasssegrar samt lagsegern för seniorer. Segrare var i resp. klasser Rolf Persson, Alvar Persson, Rolf Persson II och Britta Bäcklin. Samma dag ställde GIK upp ett starkt koppel i Glava Finnskogs tävling och hemförde två klassegrar genom syskonen Sune Persson och Gun, som då hade Norrby i efternamn. Lagsegern gick även där till GIK. Traditionsenligt kom Birger Bäcklin på andra plats bland seniorerna. Birger bröt senare sin tradition och hemförde seniorsegern i Kölatävlingen, där även systern Britta klassegrade. Alliansstafetten, som gick i Gunnarskog, ledde till seger för GIK.

1954 år kom inte att ligga tidigare år efter vad framgångarna beträffar. Det var en framgångsrik säsong skidsektionen kunde redovisa för årsmötet. Träningsläger hade även detta år föregått säsongen, denna gång vid gården Dumperud vid Abborrsjön. Resultatlistorna från premiärtävlingen i Bore omtalar att Rolf Persson redan var i bästa form och placerade sig på andra plats i seniorklassen, medan Birger Bäcklin nöjde sig med en fjärdeplats. Sven Johansson — en man på stark frammarsch — och nyförvärvade Olle Appel åkte också de in bland de 10 bästa seniorerna. Till DM-tävlingarna i Torsby sändes en 26-mannatrupp — damerna givetvis inräknade. Det blev även denna gång damerna som skulle bärga de största och rikligaste skördarna, inte bara till GIK utan Västvärmland över huvud taget. Två lagsegrar i stafett 3×7 km. samt lagseger på 10 km. damer, där stafettlagen med Britta Bäcklin, Helga Appel, Gun Norrby, Asta Persson, Eva-Lisa Nilsson och Gunhild Flodin gav två guld, 1 silver och 1 brons samt individuella DM-tecken till GIK. Bland de manliga lyckades Rolf Persson bäst med 7:e plats bland seniorerna, och i lagtävlingen kom GIK att ligga på 4:e plats. Nisse Bäcklin kom på 4:e plats bland juniorerna och i de yngre juniorernas klass sågs Rolf Persson II på femte plats. Att Rolf Persson senare skulle komma att träda fram som näst bäste i Åmotforstävlingen och därmed besegra hela det värmländska seniorkopplet utom Nisse Ehrencrona var kanske ingen överraskning. Birger Bäcklin, Olle Appel och nykomlingen Sven Johansson återfanns bland de 10 bästa. Äldre junioren Nisse Bäcklin belade 3:e plats i sin klass och bland de yngre pojkarna tog Rolf Persson II hem en överlägsen klasseger. Klasseger blev det inte alls oväntat i damklassen, där våra fyra förhoppningsfulla representanter tog vad som stod att ta undantagandes 4:e-platsen, där Arvikas Ingegerd Nilsson delade på GIK-kvartetten.

Även detta år segrade GIK i alliansstafetten. Vid GIK-tävlingen i februari månad sågs Sven Johansson besegra både Birger Bäcklin och Morgan Norrby, medan Ivar Bäcklin började ge sig i de storas lek och placerade sig på 9:e plats. Yngsta Bäcklin-upplagan Nisse följde Birgers exempel och nöjde sig med en andraplats, vilket däremot systern Britta inte gjorde. Seger skall det vara ansåg hon, och Gun Norrby och Gunhild Flodin fick nöja sig med 3:e resp. 4:e platserna.

Tre klassegrar fick vi inregistrera vid 1954 års Bergsjölopp, vilket blev samma succé som tidigare års och där vi t. o. m. fick se en tidigare segrare lagerkransas av Gunhild Flodin. Bland deltagarna märktes Vasaloppssegraren från 1952 Sigfrid Mattsson, Skarpnäck. Vädrets makter var gynnsamt inställda denna dag och arrangemanget i sin helhet blev mycket "väloljat". Individuellt lyckades det inte så över sig bra för seniorerna men ändock bärgades andra pris i lagtävlingen. För detta svarade Birger Bäcklin, Sven Johansson och Rolf Persson. Rolf Persson II var ytterst nära att slå sina äldre juniorkamrater och blott

snön. En talrik publik hade mött upp för att se Birger Bäcklin som vid flera tidigare tillfällen bli slagen av Nils Ehrencrona, Sunne. Äldre junioren Rolf Axelsson samt Britta Bäcklin var de enda som förmådde hemföra klassegrar. Rolfs klasseger får betecknas som tävlingens starkaste prestation. Det var hans allra första skidsäsong och han hade trots fåtalet tävlingar nått många förnämliga resultat.

Årets DM-arrangemang i Gunnarskog kom att stå i skuggan av den nyligen avhållna jubileumstävlingen i samband med "Bergsjöloppet". Sammanlagt ställde 160 åkare upp i de omfattande jubileumstävlingarna, vilka blev till en klar succé båda vad arrangemangen och resultaten beträffar. Kranskullan Asta Persson var nära att få hänga lagerkransen över axlarna på säsongens sensationsman och hemmason Sven Johansson. Nisse Ehrencrona lyckades dock pressa sig sekunderna före i mål. Svens andraplacering i denna hårda konkurrens får dock betecknas som en av hans största framgångar. GIK:s mannar kom även i övrigt att ligga långt framme i listan. Birger Bäcklin på 5:e, John Guttke på 6:e och Rolf Persson på 12:e skäms inte för sig. GIK tog också lagpriset för tremannalag. Även i övriga klasser blev det goda placeringar för GIK. Britta Östlund blev som väntat damsegrarinna medan Rolf Persson åkte till sig segern bland de äldre juniorerna. I övrigt kan nämnas bland yngre juniorer K. Danielsson (3) och O. Lövkvist (8), I. Martinsson (2) och S. Larsson (7) bland flickorna och M. Tjärnberg och Siv Gustafsson bland damjuniorerna. Bland pojkarna märktes R. Johansson (2), H. Wikström (3) och I. Nordström (10).

C:a 1000 personer åsåg jubileumstävlingarna, vilka går till hävderna som de bästa som någonsin hållits i Gunnarskog.

DM arrangerades som bekant detta år av GIK med banorna förlagda till den ypperliga tävlingsplatsen i Fredros. I samband med dessa tävlingar invigdes också klubbens nya fana med bl. a. tal av klubbens förste ordförande "Posten" Karlsson. Resultatmässigt sett blev dessa DM inte på långt när, vad vi varit vana vid från tidigare tillfällen.

Damernas stafetttävlan gav visserligen en hedersam andraplacering och på damernas 10-km. belade Britta Östlund andra plats. De bästa individuella resultaten i seniorklassen uppnåddes av John Guttke (5), Sven Johansson (7), Birger Bäcklin (8) och Rolf Persson (14). GIK-arna har deltagit i en rad andra tävlingar av mindre format under den nyligen avslutade säsongen. Många förstklassiga segrar och övriga placeringar har uppnåtts men kan av utrymmesskäl inte skisseras upp.

Vi har till sist bara att instämma i "Postens" inledningsord "I fädrens spår för framtids segrar". Det uppväxande släktet i Gunnarskog har en god tradition att bygga på, vad det gäller skidsporten. Men ingenting är så bra att det inte kan göras bättre, och med träning, vilja och ett gott kamratskap kan man bygga vidare på den goda grund som viljekraftiga idrottskämpar byggt upp under 25 år.

ARVIKA NYHETERS TRYCKERI
1956